

NOVINY Z TUROVKY

KULTURNĚ-SPOLEČENSKO-ZÁBAVNÍ OBČASNÍK Z TUROVKY I ZE SVĚTA, ZE KTERÉHO SE DOZVÍTE VŠE, CO VÁS ZAJÍMÁ
ZDARMA A BEZ REKLAM

PROSINEC 2020 - ČÍSLO 2 ROČNÍK VII

Milí čtenářové,

než si dáte svou první ranní kávu, vezměte sklenici, do ní nalejte 30ml studené vody, vhodte ½ čajové lžičky mleté kurkumy + ½ čajové lžičky mletého černého pepře a důkladně to zamíchejte. Pak to na ex vypijte. Dobrý? Zatím nic? No ono to chvíli

Váš organismus dostane
pocit, že to

potrvá, než se účinky projeví a než se do vyšších otáček. Pokud budete mít nefunguje a že ani po tomto panáku ještě nejste dostatečně nastartovaní do nového dne, pak to

příště
ještě

vylepšete – přidejte

trochu citronové šťávy, doplňte

čerstvým zázvorem, pálivou paprikou a ledem, všechno to rozmixujte a zase to naráz do sebe kopněte. To už je lepší ne? Množství zázvoru a pálivé papriky? No samozřejmě podle Vaší ctěné chuti!

Kurkuma, to Vám je vůbec zajímavé koření! Používá se hodně v Indii a odpovídá za jasně žlutou barvu kari.

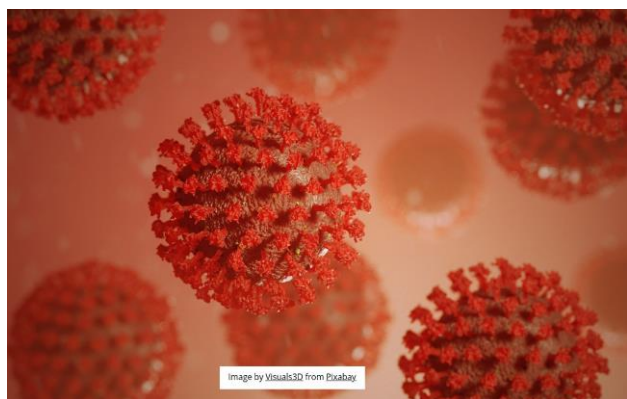
Kurkumin, aktivní složka kurkumy, má silné antioxidační a protizánětlivé účinky a dokonce zlepšuje výsledky různých paměťových testů. Udělejte tedy něco pro svůj mozek a nezvěte k sobě domů pana Alzheimerera. Snažte se kurkumu konzumovat co nejčastěji, přidávejte ji v malém množství do jídel, ovšem pozor – nezapomeňte ji kombinovat s pepřem, protože tím zvýšíte její biologickou dostupnost a Vaše tělo ji pak může snáze využít. Žlutá barva, to je barva naše! Jo a abych nezapomněl :

koupil jsem si speciální, velmi netradiční čaj a to s kurkumou. Je jí tam 48% a je výborný. Když zaleju hrnek, je té nádherné kořeněné orientální, či indické, vůně plný pokoj. Je ale fakt, že jsem už zažil lidi, kteří zrovna za mnou přišli, cítili to a řekli: „Proboha! Co to je? Co to piješ?“ Ale to nevadí, já už teď jen doufám, že ten čaj se mnou něco pozitivního udělá.

Ondřej Hruška, 18.ledna 2019

Nu a jakpak se daří Vám všem? Zřejmě zatím ještě bez kurkumy, ale zato s covidem všude kolem nás a s rouškami. Věříme, že jste zdraví a že s touto šílenou dobou, obecněji řečeno, úspěšně bojujete. Hodně

vody uteklo a dlouho jsme se takhle tištěně neviděli, že? Tohle číslo Novin z Turovky jsme poskládali taktéž z některých starších příspěvků, protože se domníváme, že si zaslouží Vaši pozornost. Jinak i do budoucna platí, že některé články zůstanou jen v podobě elektronické, do tištěné se nevejdou, a proto určitě sledujte www stránky Turovky. Těšíme se na Vaše reakce a skvělé náměty do budoucna, co by mohlo všechny ostatní zajímat.

Vaše redakce

Hříběcký budík a Karel Koch – jak to všechno začalo

Co má následující dopis společného s Budíkem ? Hodně. Ten dopis je nalepený na 1.stránce kroniky Hříběckého budíku, jehož první koncert se uskutečnil 23.října 1999. Události v dopisu popsane byly spouštěčem věci dalších. Protože Karel nevydržel nic nedělat a jen tak v důchodu sedět doma, tak začal organizovat něco jiného. Jako milovníka folkové hudby ho Říša Melichar z Roháčů navedl na to, aby dělal folková setkání. A to bylo to pravé. Nejprve měl strach jít do toho sám, ale s podporou města Horní Cerekev a hlavně jeho starosty p.Anderleho do toho šel. Také manželé Šimkovi, kteří tehdy měli pronajatou hospodu v Hříběci, byli velmi vstřícní. A proč je to Budík ? Aby budil čtyři roční období. Jaro, léto, podzim a zimu. Začínalo se se 4 koncerty ročně a s méně známými skupinami, pak to ale už nabralo obrátky a došlo i na Hradišťan, Javory a Věru Martinovou. Ale to všechno je v kronice, ze které budou ukázky postupně zveřejňovány v Novinách z Turovky.

Marie Kochová, srpen 2018

Proč jsem začal s folkovou muzikou

Prosím, věnujte mi chvílku pozornosti, i když se to převážně většiny z Vás netýká. Jak jste si jistě všimli, udělal jsem takovou historickou nástěnku volejbalových turnajů a družstev, která se datuje od roku 1987 do roku 1999. Po celých 13 let mně a mojí ženě přinášel volejbal radost, potěšení a byl i naším koníčkem. Když někdo něčemu takovému propadne, dělá to s potěšením, láskou nehledě na čas a v žádném případě nekouká co ho to stojí a co se mu vrátí. A když na to kouká, je lepší, když to nedělá. Mohu Vám upřímně říct, že volejbal byl pro mne finančně prodělečný. Velkou odměnou mi vždy bylo poděkování a radost, že se dobrá parta volejbalové rodiny zase sešla. Již v minulém roce se mě tak trochu dotklo, když jeden z hráčů mi řekl, jestli 150,- Kč, které jsem vybíral na činnost, jsem dal také. Jirka Běhounek mi tenkrát řekl, abych to druhým uchem vypustil. Jak víte, v letošním roce jsem vytvořil nové volejbalové družstvo. Družstvo, které jsem chtěl, aby bylo především dobrá parta, parta podle mých představ, která do této volejbalové rodiny zapadne. O to větší bylo tento týden pro mě překvapení, když jeden z mých blízkých příbuzných mi řekl, že v jedné jihlavské hospůdce vyslechl rozhovor, že jeden dotyčný si mě natočil, jak vybírám od hráčů 500,- Kč a že si mě zavolají někam. Jak s nimi nakládám, mohu, na požádání, i pár roků nazpět doložit. Pro upřesnění, v letošním roce jsem vybral 5.200,- Kč. Turnaj v Turovce a v Pelhřimově stál _____ Kč. Zbývající částka byla pro případ špatného počasí připravena na tělocvičnu. Tyto peníze dávám kapitánovi Romanovi Čermákovi, aby je hráčům vrátil.

Věřte, je pro mě strašně ponižující se takto zpovídat a je mi trapně i za toho, kdo mě natáčel. Jistě pochopíte, že nemohu za těchto podmínek dál pokračovat. Věřte, nebylo to pro mě lehké rozhodnutí, že tento turnaj je mým posledním. Chtěl bych strašně moc poděkovat všem hráčům ze všech družstev, kteří mi kdy pomáhali, zvláště pelhřimovským, kteří mi vždy ochotně se vším pomohli, zařídili, tento krásný areál zdarma pronajali a bez kterých by se toto vše tady v Pelhřimově nemohlo uskutečnit. Budu mít hezké vzpomínky na těch 13 hezkých volejbalových let. Budu mít hezkou řádku, myslím, dobrých přátel a za to vše Vám, kterým to patří, díky.

Karel Koch, 1999

HŘÍBĚCKÝ BUDÍK - 1999 až 2002

Vojta „Kid'ák“ Tomáško a Ríša Melichar
 Jen tak tak
 Jarda „Matěj“ Matějů
 Roháči Loket nad Ohří
 Harald Rella a Gustav Mailbek - Rakousko
 Žalman a spol.
 Wabi Daněk
 Címbal classic
 Nezmaři
 Eva Henychová
 Mošny
 Pavel Zajíc + Luboš Hrdlička – P+L
 Šafrán Strakonice
 Šmehydlo
 Střepy Jihlava
 Trepka Nejdek
 Mirek Cína Planá u M. Lázní
 Matěj Kolář
 Jiří „Fox“ Juránek
 Géčka Pelhřimov – Gymnázium PE
 Horoskop - žáci ZŠ H. Cerekev
 Trio učitelek ZŠ N. Rychnov

Na tomto místě se sluší poznamenat, že když se mi dostala do ruky kronika Hříběckého budíku, byl jsem šokován tím neskutečně obsáhlým Karlovým dílem, které sice znáte, ale najednou ho vidíte pohromadě na desítkách listů papíru, vše pečlivě seřazeno, letáky, fotky, výstřižky z novin a též sepsané příjmy a výdaje. Stejně jsem byl šokován tím úvodním dopisem, ale znáte to – v životě se potkáte s různými lidmi a někteří vás svým otřesným chováním uvedou v takový úžas, že je prostě už nemusíte. Dostal jsem se jen na některé koncerty, které Karel zorganizoval a vždy to stálo za to. Vždy budu hluboce smekat před každým, kdo tvoří, vymýšlí, organizuje, věnuje svůj drahocenný čas ..... jednoduše řečeno, kdo dává nezištně ostatním něco pozitivního a to, aniž by musel.

Vybrané části kroniky Hříběckého budíku budeme postupně zveřejňovat. Abyste měli celou skládačku kompletní, dovolujeme si Vás odkázat na další články z Novin z Turovky s tímto tématem související: na [stranu 2 prosincového čísla 2014](#) a na [strany 6-7 březnového čísla 2015](#). Tam se dozvíte, jak to vlastně bylo s tím volejbalem v Turovce.

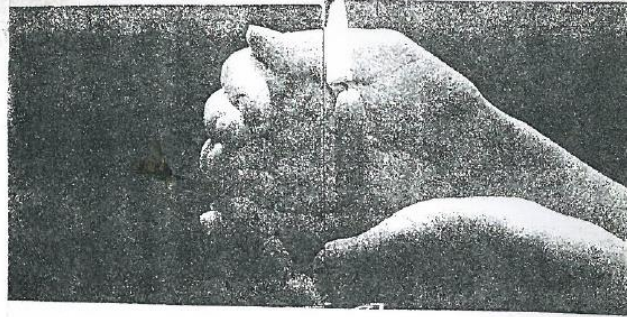
Ondřej Hruška, 9.září 2018

Tak málo lásky CAPO II
 Rok:1983

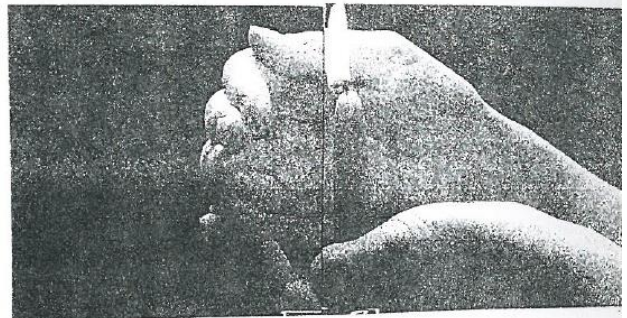
Když člo-vi-ček pláče, když
 ně-co ho bo-li, kdo zastaví kroky, kdo k němu se
 kloní, každý jen apěchá a na-há-ní čas,
 Má-lo, má-lo tak
 má-lo lásky je u nás. 2.3.4. Kdýz

Vojta KIDÁK Tomáško

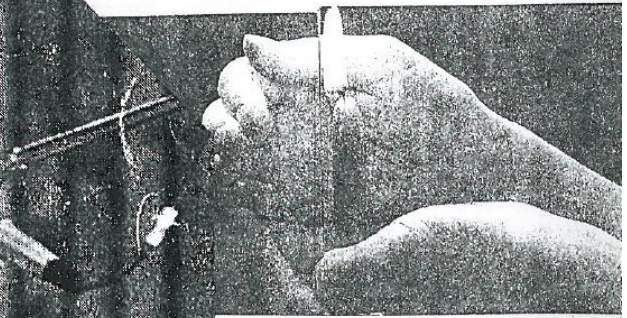
MALE ŠEPTÁNÍ DO TÍCHA
23. 10. 1999 HŘÍBĚCÍ

MALE ŠEPTÁNÍ DO TÍCHA
23. 10. 1999 HŘÍBĚCÍ

MALE ŠEPTÁNÍ DO TÍCHA
23. 10. 1999 HŘÍBĚCÍ

ŠEPTÁNÍ DO TÍCHA
10. 1999 HŘÍBĚCÍ

*pištol
120 diváků*

Střípky ze zákulisí aneb Máme to za sebou!

Je to tak! Nějak nám ten čas utíká moc rychle a najednou tu bylo poslední představení našeho divadýlka (letos jsme dokonce hostovali v Růžené), úklid kulis, kostýmů a rekvizit...trochu úleva, trochu nostalgie a prý: Tak za rok! Ale máme na co vzpomínat. Obzvláště letos se toho při zkouškách urodilo tolik, že by to asi vydalo na novou hru – ačkoli to ne vždycky byla komedie.

Samozřejmě na první schůzce v září bylo všechno zalité sluncem, role rozdány, plány všichni přímo hýřili, herečky si už představovaly, jaké budou mít kostýmy...

A brzy tu byl první problém - v půjčovně podražili. No co, půjčíme to nejnětější, ostatní ušijeme. Lenka Hašková už má za ta léta zkušenosti, Alenka Šimková také umí. Asi si nikdo neumí moc představit ten chaos, když jsme se vrhly do skříní a začaly hledat látky a staré šaty na přešití. Látky, šaty, šátky, krajky, mašle, stužky byly všude. Tentokrát jsme si to vymysleli dost náročné, ale švadlenky se pustily do práce a herečky se tetelily blahem, jak budou krásné! A byly! I když se ještě před generálkou pořád něco upravovalo a špendlilo, nakonec výsledek snad stál za to.

Další věc jsou kulisy. Což o to, vymyslet se dá leccos, zásoby kulis na půdě máme (i když snést je dolů je přímo horolezecký zážitek), nábytek a rekvizity se posbírají po domácnostech, zkrátka tak už to u ochotníků bývá, že na jeviště odstěhují, co doma najdou. Konečně máme scénu hotovou! Ale také to není jen tak. V hospodě jsou různé akce a nám nezbyvá, než vždy v pátek všechno sbalit, uklidit a odnést - a na příští zkoušku zase všechno nanosít zpátky. A že toho je! Aspoň že jsme letos při zkouškách nemrzli jako loni, kdy se nám občas opravdu kouřilo od pusy, a slabé povahy se odmítaly převléct do kostýmů. Ale letos bylo heslo: Platíme – topíme!

Ovšem tohle všechno jsou spíše problémy technické. Co je důležitější, jsou zkoušky. A to znamená sejít se na zkoušku všichni a umět text. A s obojím jsme dost bojovali. Ono není vůbec jednoduché naplánovat termíny zkoušek tak, aby se to všem hodilo. Někdo pracuje na směny, téměř všechny herečky mají malé děti a musí jim zajistit hlídání (a při počtu 8 dětí ve věku od 1 roku do 7 let to chce organizaci celých rodin), sem tam na někoho skočí bacil...a čas běží, neumíme nic! Dokonce náš vrchní všemůl (Míra Tomec) říká: Já přijdu na zkoušky, až budou umět aspoň něco. Ale přece jen jsme už trochu otrlí a utěšujeme se: Naučili jsme se to každý rok, tak to letos taky dáme.

A to jsme ještě netušili, že nám paní Laura (Tereza Kampeová) oznámí radostnou novinu – čeká miminko. Ovšem tušit jsme to mohli, protože od počátku našeho divadýlka stála každý rok na jevišti některá těhotná herečka. Zdá se, že hraní divadla má

pozitivní vliv na porodnost v naší obci a okolí. Starosti nám ale dělá jedna věc - vejde se nám nastávající maminka do kostýmu? Tak i letos jsme museli počítat s tím, že se bude kostým upravovat na poslední chvíli. A když během představení povolí šev nebo zip, to je pak v zákulisí fofr!

Ovšem tyhle všechny starosti (kostýmy, kulisy, zkoušky, těhotenství), to už důvěrně známe z minulých let. Letos toho ale bylo přece jen víc.

Tak třeba pan Hugo (Zdeněk Charvát). V rozletu a uměleckém nadšení mu téměř na měsíc bránila zlomenina hrudní kosti a nám chyběl. Utěšoval nás i sebe tím, že má spoustu času na učení textu, až se všichni báli, že budou za ním pozadu. Ale učit se bez kolegů a jeviště není ono, tak to Zdeněk rozjel, až když byl zase mezi námi.

To pan Emil (Tomáš Edr) to s uměleckým nadšením rozjel na jedné zkoušce tak divoce, že byl na jevišti jediný, kdo dováděl, zatímco ostatní úplně zkoprněli.

A blížila se generálka, nervozita stoupala a nápovědu (Madlenka Pokorná) skolila hnusná chřipka. To byla ovšem pro soubor rána. Vždyť o ni všichni pečují – aby měla pohodlnou židli, aby dobře viděla na jeviště, aby nezapomněla brýle... Však oni vědí, proč taková péče. Ona je totiž jejich opravdová jistota, když paměť selže. Naštěstí se v našem týmu tento rok objevila posila (Eva Hrušková), která vstoupila do vod neznámých, ale plavat se s námi naučila rychle. Původně jsme ji pasovali na funkci inspicienta, jenže najednou z ní byla i rekvizitářka, s Alenkou v zákulisí působila jako švadlenka, když došlo při převlékání k nějakému maléru, a nakonec zachraňovala tápající herce i jako nápověda. Doufáme, že jí ten divadelní blázinec neodradil, my už bychom jí určitě zase nějakou funkci našli.

Když už se zdálo, že vše spěje zdárně do finále, praskla sebou rejža na náledí a zlomila si ruku tak úspěšně, že generálku a premiéru strávila v nemocnici a mohla tak akorát na dálku držet palce. A to víte, že jí tam ukápl i pár slziček. Aby toho nebylo málo, naše maskérka Hanka Charvátová bruslila jako na mistrovství světa a povedlo se jí (asi při nějaké piruetě) způsobit si otřes mozku! Ale naštěstí to už všichni věděli, co a jak a premiéru zvládli. Zvládl to i pan Emil (Tomáš Edr), který svůj problém s hlasivkami povýšil na herecký výkon a měl zaručený úspěch.

Nesmíme zapomenout na pana Josefa (Jirka Šimek). Když jsem psala jeho roli, ve které se hned ve svém prvním výstupu představí coby člověk mající problém s bolestí zad, netušila jsem, že tohle opravdu hrát nemusí. Jak se mu záda zhoršovala, tím byl ve své roli přesvědčivější. Ovšem humor nás přešel, když se ocitl v nemocnici a nebylo jisté, že bude moci hrát dál. Přes velké bolesti se své role zhostil, přestože jsme se občas opravdu orosili, jestli ho z jeviště nebudeme muset odnést. Zvládl to, i když se v krátké době po posledním představení ocitl na operačním sále. Ale jeho sláva ho provázela až do nemocnice, kde ho coby Josefa poznávali i zdravotníci.

Bylo toho víc, co jsme zažili, ale oproti předchozím karambolům jsou rozbitá váza, rozlámáný vějíř, prasklé zipy, utržený rukáv, zapomenutý text, přeražený slunečník...atd. jenom drobnosti. A nakonec jsme to všechno přestáli a na letošní střípky (i střepey) v zákulisí si už zavzpomínáme spíš s úsměvem.

Patálie s Emilkou – komedie ochotnického [Hříběckého divadýlka](#), premiéra 17. února 2018

Marta Volcová, 23.května 2018

Čarodějnický den v Hřibčci 2018

Když se mě holky zeptaly, co dělám v neděli 29. 4., musela jsem po pravdě odpovědět, že nemám žádné plány. V duchu jsem si říkala: „A jéje, potřebuji pomoci s nějakou akcí, která je samozřejmě o víkendu a samozřejmě brzy od rána. To se zase o víkendu nedospím.“ Ale jako vždy, i tentokrát to vstávání vážně stálo za to! 29. 4. se v Hřibčci poprvé konal dětský čarodějnický den, který pořádal spolek Hřibátka ve spolupráci se sportovním oddílem Hřibčci.

Hlavním programem byla čarodějnická stezka, která vedla lesem vedle fotbalového hřiště. Na začátku cesty byla čarodějnice, která rozdávala kartičky, do kterých se zaznamenávalo splnění úkolů. Součástí stezky byla stanoviště, kde na děti čekaly nejrůznější pohádkové bytosti. Na každém stanovišti plnily různé úkoly a za splněný úkol dostaly do kartičky razítko. Jeníček a Mařenka dali dětem za úkol vyprávět pohádku, myslivec se ptal na zvířátka a jejich stopy, u loupežníků se házelo šiškou na cíl, ježibaba a ježidědek měli nachystaná košťata a slalom, který bylo třeba na koštěti zdolat a bába kořenářka dávala dětem po čichu poznat koření, a také bylo úkolem složit puzzle s motivem bylin. Pokud byla cesta absolvována celá a všechny zadané úkoly byly splněny, čekala na konci na malé účastníky další čarodějnice, která jim dala poslední razítko za splnění celého okruhu. Každý malý účastník dostal diplom, že cestu statečně dokončil, a navíc i něco sladkého.

Cesta byla organizována jako dopolední a odpolední. Po ukončení každé z nich byly vybrány kartičky s razítky a vylosováno 10 dětí, které dostaly nějakou cenu.

Mimo strašidelný okruh lesem bylo fotbalové hřiště plné čarodějnických stánků, kde se děti i rodiče mohli bavit v průběhu celého dne. Kromě občerstvení, které zajišťovali členové sportovního oddílu Hřibčci, byly

k dispozici ještě čarodějnické dobroty – bar u dvou čarodějnic nabízel míchané čarodějnické nápoje, ke kterým bylo možné přikusovat Jeníčkovy prstíčky či si dát červenou palačinku. Tady jsme trošku narazili, protože některé děti byly Jeníčkovými prstíčky znechucené a nechtěly ani ochutnat. No, ono popravdě není divu, protože vypadaly opravdu dost realisticky. Také bylo v plánu udělat čarodějnický lektvar, do kterého byli pořízeni gumoví pavouci. Bohužel bylo

takové horko, že se z pavouků stalo cosi, co připomínalo želé kostky, které nešly do lektvaru použít. O to vtípnější pak bylo, že v tom spěchu se na pikslu zapomnělo a některé děti si chtěli pavouka dát. Místo něj si ale vytáhly rozteklou hmotu, která od sebe ani pořádně nešla oddělit. I přes drobné nezdary měl ale stánek s občerstvením veliký úspěch a všem lektvary i dobroty chutnali.

Kdo se chtěl zvěčnit s čarodějnicí a pavučinami, mohl se nechat vyfotit ve strašidelném fotokoutku. Děti tak měly hezkou památku na celý den.

Maminky i tatínkové velmi ocenily uzavřené dětské hřiště na okraji areálu, jehož obnova a nové vybavení je rovněž zásluhou spolku Hřibátka. Hřiště bylo neustále přeplněno dětmi i rodiči, a to i díky sympatickému stínu, který tu v tomto velmi horkém dni poskytovala mnohaletá lípa. Děti se zabavily většinou samy, takže rodiče mohli posedávat poblíž, popíjet pivo, mlsat a relaxovat. Výjimkou byl velký kolotoč, který pamatujeme ještě z dob našeho dětství a který s drobnými úpravami neúnavně funguje dodnes. Ten byl

neustále obsypaný dětmi, chvílemi se dokonce stály fronty, a jeden-dva rodiče si vždy vzali za úkol děti na kolotoč nandávat, zase je sundávat a točit jimi. Nikomu to nevadilo, protože rodiče si u toho prima popovídali a služby se bez jakéhokoliv handrkování střídaly.

Mně na bedra padl „tvořivý stánek“. K dispozici byly barvy na textil a na sklo a děti si tak mohly vytvořit různé věci a dát průchod své fantazii. Fungovalo to jednoduše – za drobný peníz si pořídím „prázdnou plochu“ (v případě sklíček to byly přívěšky na krk nejrůznějších tvarů a také náušnice, v případě malování na textil pak tašky, šátky nebo prázdné plátno pro ty nejmenší), kterou si vyzdobím, jak budu chtít. A že malování mělo ohlas! Některé děti s námi trávily většinu dne nebo se opakovaně vracely, zatímco rodiče vděčně usedli k pivu a užívali vyšetřenou chvíli volna. I přes mou počáteční obavu, že neumím kreslit a že mě nějaké vzteklé dítě zasáhne barvou do obličeje, vše probíhalo v pohodové atmosféře a já zůstala neoceňovaná.

Velké díky všem holkám ze spolku Hřibátka za organizaci krásného programu pro děti a za pohodově strávený den. Příště si určitě zase ráda přivstanu!

Zuzka Hrušková, květen 2018 | foto <http://nikolhasen.cz/> a Pavel Maršák 29.4.2018 – [fotogalerie zde](#)

Co by mohlo naznačovat, že jste čarodějnice: máte ráda černou barvu a stříbro, milujete staré věci a táhne Vás to ke kočkám, máte ráda bouřku a dešť a síla přírody Vás dokáže nadchnout, měsíc je pro Vás fascinující a nevíte proč, nedokážete projít kolem stromu, aniž byste se ho nedotkla, nesnášíte davy lidí kolem sebe, fascinuje Vás smrt a to, co bude po ní, přitahuje Vás astrologie, tarot nebo přírodní léčení, cítíte energii ve svých rukách a tu, která Vás obklopuje, milujete knížky a ráda objevujete nové věci .....

Stáří a pití alkoholu (část 2)

Dokončení tohoto tématu z čísla 1/2018 Novin z Turovky nepředstavuje samozřejmě opět žádnou propagaci alkoholismu, jedná se o různé komentáře k účinkům (zde vesměs příznivým) alkoholu na lidský organismus a to zejména u seniorů. Vzpomínám si na řadu osobních setkání s lidmi vyššího věku, kteří se dožili v naprosté pohodě pozeňnaných let, myslelo jim to, paměť jim sloužila lépe než mě a bavit se s nimi šlo lépe než s některými mladšími. Byli bystří, vtipní, měli stále spoustu aktivit, rozhodně se nenudili. Tito senioři se nikdy nezalekli pohárku s alkoholem a přípitku „na zdraví“, někteří si dali hned jeden po ránu a to pravidelně každý den. Ano, nelze to samozřejmě brát jako jediný lék na dlouhověkost, jsou tu i vážné nemoce, které tomu mnohdy brání. Stejně tak autoři nejrozličnějších studií sami uvádějí svá „ale“. Není to tedy dogma, vše je nutno brát jako vždy s rezervou. Každá mince má dvě strany.

Nejprve se ale vracíme k letáku vpravo – na rozdíl od jeho české verze z první části článku je tento ve své původní podobě v azbuce.

V Sovětském svazu vzniklo během protialkoholické propagandy mnoho plakátů na toto téma, již od roku 1920 se snažila sovětská vláda vštěpit nové morální hodnoty a bojovat proti tomuto sociálnímu problému. Tento známý plakát byl vytvořen v roce 1954, v době, kdy mladí lidé cestovali za prací na Ural a Sibiř těžít uhlí, uran, zlato a diamanty. Díky Stalinově éře vládl v zemi strach, morálka byla na dně a alkohol byl relativně levný. Plakát je autorovým (Viktor Govorkov) mistrovským dílem, jehož hrdina přijal rozhodnutí vést střízlivý způsob života.

Alkohol a demence

Demence je syndrom, při němž dochází k progresivní ztrátě kognitivních schopností. Může vzniknout kdykoli, když je porušena dodávka kyslíku do mozku, například po úraze, cévní mozkové příhodě, po operacích, ale nejčastěji je u lidí pokročilého věku. Ve věku 60–64 let trpí demencí 1–5 % osob, ale ve věku nad 85 let již 30–50 % lidí. Ke kognitivním schopnostem patří paměť, pozornost a schopnost koncentrace, rychlost myšlení a schopnost vyjadřování.

Profesor Weyerer se spolupracovníky publikovali v roce 2011 práci o vztahu mezi konzumací alkoholu a demencí, bez ohledu na její původ. Do výzkumu zařadili 3 202 osob ošetřovaných praktickými lékaři v Německu, které dosáhly nejméně 75 let věku a nevykazovaly známky demence. Za tři roky se demence vyvinula u 217 z nich (7 %). Vědci zjistili, že pití malého množství alkoholu jednoznačně chrání před vznikem demence. Riziko demence z jakékoli příčiny pokleslo oproti abstinentům o 30 % a u Alzheimerovy choroby o 42 %.

Vliv alkoholu na celkovou a kardiovaskulární mortalitu a prodloužení života u starých osob

Rozsáhlá dlouhodobá studie z Kalifornie sledovala po dobu 23 let celkovou úmrtnost v závislosti na pití alkoholu u 13 624 osob. Z celkového počtu 11 386 osob zemřelých v průměrném věku 87 let bylo více osob, které nepily žádný alkohol ve srovnání s těmi, které alkohol konzumovaly. Rozdíl rizika mortality u osob, které konzumovaly dva nebo více drinků denně a abstinentů byl 15 %.

Vliv odchodu do důchodu na pití alkoholu

Obecně se soudí, že lidé, když dosáhnou důchodového věku, obvykle pijí méně než dříve. Jejich životní styl se mění a většinou záleží na tom, aby žili co nejdéle a spokojeně. V názorech však nepanuje jednota a nalezneme i práce, které popisují, že pití alkoholu se s odchodem do důchodu zvyšuje.

Vliv alkoholu na osteoporózu

Celá řada studií prokázala, že mírná konzumace alkoholu byla u postmenopauzálních žen, ale rovněž u mužů stejného věku, spojena s vyšší denzitou kostí a sníženým nebezpečím osteoporózy a fraktur, zejména krčku stehenní kosti.

Některé příčiny zlepšení fyzické a mentální funkce u seniorů při střídavém pití alkoholu

- zlepšení lipidového profilu: zvyšuje se koncentrace HDL cholesterolu, snižuje se hodnota LDL cholesterolu a zlepšuje se velikost HDL a LDL částic
- zmenšení srážlivosti krve účinkem alkoholu na snížení agregace destiček
- zlepšení endoteliální funkce
- snížení koronární kalcifikace o 50 %
- nižší hodnoty CRP a IL-6, které jsou považovány za prediktory koronární příhody

Přispívá k tomu ještě skutečnost, že alkohol snižuje krevní tlak a koncentraci inzulínu v krvi a podle některých údajů zvětšuje průtok koronárním řečištěm a zvyšuje hladinu estrogenu.

Snížení rizika vitálních nebo mentálních funkcí u starších osob patrně není ovlivněno životním stylem, ale je způsobeno vlivem alkoholu. Bylo to prokázáno ve studii 7 697 abstinentů, kteří začali konzumovat alkohol. Za čtyři roky, kdy pili, dokázali snížit riziko onemocnění kardiovaskulární chorobou. Signifikantní rozdíly mezi skupinou nepijáků a střídavých konzumentů alkoholu, zůstaly zachovány i po adjustaci na tělesnou aktivitu, BMI, demografické a kardiální rizikové faktory.

Ondřej Hruška, 2.září 2018 a 28.října 2020 | nejrůznější použité zdroje | kreslený vtíp Vladimír Renčín

KEŠKY .... aneb o pokladech obecně i konkrétně v Turovce

Víte, co to jsou kešky, milí čtenářové? Ale ovšem, víte, vždyť ten pojem, pro mě překvapivě, znal i osmašedesátiletý Jarďa, když na ono téma přišla řeč (základ článku vznikl koncem roku 2015, pozn. autora). Pro mě to v tu chvíli bylo slovo nové a neznámé, on však byl a je vlastně přirozeným keškařem, jakkoli si to neuvědomuje. Bystrým pozorovatelem, milovníkem přírody a jejím obdivovatelem, zároveň v případě Vysočiny a především jejích krásných lesů i každodenním návštěvníkem. Jakákoli změna v jemu dobře známém teritoriu či určitá nelogičnost zdánlivě přirozeného uspořádání jeho zraku prostě nemůže uniknout. A o to – částečně – právě ve hře zvané kešky jde.

Jedná se o zábavu na pomezí sportu a turistiky, při které se hledají ukryté schránky pomocí zeměpisných souřadnic. Skrytá schránka neboli poklad se nazývá cache (čti „keš“ nebo „keška“) a je umísťována na zajímavá místa, aby tak přivedla hledače (též „kačery“) leckdy do tajemných, jindy malebných či nějak přitažlivých zákoutí, ať už v České republice nebo po celém světě. Často jsou keše ovšem ukrývány i na místech velmi frekventovaných, kde nicméně jejich nalezení může být také velkou zábavou.

Zjednodušeně řečeno se jedná o hru, ve které někdo někde schová krabičku, do níž vloží logbook (notýsek, resp. papír vhodný k zápisu), tužku, případně další předměty. Poté publikuje informace o poloze této keše, aby jí další kačeři mohli nalézt. Všechno se odehrává na oficiálním webu této hry – www.geocaching.com, kde má každá keš svoji vlastní stránku se zveřejněnými informacemi vedoucími k jejímu nalezení.

Cíl hry si každý kačer stanoví sám, nejčastěji ale jde o nalezení co možná největšího počtu keší. Někdo se zaměřuje na keše s vysokou obtížností, jiný například sbírá kešky v zahraničí. Každopádně se jedná o objevení kešky/„pokladu“, což je obvykle nějakým způsobem maskovaná schránka. Ta může mít různou podobu, počínaje polotovary pro výrobu PET láhví a plastovými krabičkami, které známe z kuchyně, až po velmi rafinovaná provedení schránek. Překvapí možná kešky v podobě výstražných cedulí, ptačích budek, šišek, větví či falešných pařezů. Provedení záleží jen na fantazii a dovednostech zakladatele kešky – často anglicky nazývaného owner. Kromě zeměpisných souřadnic s nalezením může pomoci hint neboli nápověda, ale i listing. Listing je popis kešky obsahující důvody, proč se poklad nachází právě na tomto místě, případně další s místem související informace. Často v něm lze nalézt detaily užitečné k objevení keše.

Součástí listingu jsou i doplňující informace o obtížnosti, terénu, velikosti a attributech. Obtížnost je vyjádřena na stupnici od 1 do 5, přičemž „jednička“ by měl najít i začátečník. Naopak „pětka“ znamená

velmi rafinované nebo obtížné provedení, které potrápí i zkušené kačery. U složitějších typů keší (jiných než základních tradičních) obtížnost udává i náročnost luštění. Terén používá rovněž stupnici 1 až 5. Platí, že „jednička“ by měla být přístupná i vozíčkářům, naopak k získání „pětky“ je zapotřebí speciální výbavy (horolezecké, potápěčské či jiné). Velikost kešky se může pohybovat od 1 centimetru až po extrémy, kdy je za keš považována například jeskyně. I s takovou keší se dá v České republice setkat.

Atributy bývají uvedeny ve formě grafických symbolů a informují kačery o charakteristice keše a jejím okolí. Hledač se dozví například, zda je ke kešce možné se dostat na kole, na motorce či autem. Upřesní, zda je keška vhodná pro děti, návštěvu se zvířaty, jak daleko se bude muset jít a varuje před nebezpečím, například klíšťaty, jedovatými rostlinami a trny. Je důležité vědět, že atributy uvádí autor keše, nelze se na ně tedy stoprocentně spolehnout.

Na konci listingu bývá nápověda—hint (ale není to podmínkou), která je zašifrovaná. Dešifrovat lze pomocí odkazu pod ní. Hintem může být jedno slovo, například „pařez“, nebo také věta, slogan, ze které se dá odvodit, kde se keš nachází.

Jak se zrodil nápad na takovouto zajímavou hru? Údajně na dvou místech v USA, a to zcela nezávisle na sobě, na přelomu tisíciletí v době, kdy začalo být možné např. na mobilních telefonních zařízeních přijímat družicový signál GPS, tedy „[Global Positioning System](#)“, vojenský navigační systém provozovaný Ministerstvem obrany Spojených států amerických. Ten dokáže s několikametrovou přesností určit pozici kdekoliv na Zemi. Poloha kešky je totiž definována pomocí geografických souřadnic, které jsou zpravidla ve formátu N 50°04.495', E 14°25.178' (v tomto případě se jedná o zeměpisné souřadnice Karlova náměstí v Praze). Jestliže se podaří kešku objevit, měli bychom v ní tedy zpravidla najít několik věcí. Logbook, který má formu notýsku nebo papírků a dá se považovat za návštěvní knihu, do které je zaznamenán čili zalogován nále. Log neboli záznam o objevení lze provést tužkou či propiskou, kterou sice v mnoha keších najdeme, ale doporučuje se na to nespolehat a nosit si svou vlastní. Zkušenější kačeři pro účely logování používají i razítka či samolepky. Do logbooku se zapisuje datum, případně čas nalezení, přezdívka kačera, vložené a vyjmuté předměty. Volitelně možno přidat i své dojmy, pochvalu a poděkování zakladateli. Další součástí kešky bývá mudlokarta, která slouží jako informace (pravidla) pro náhodné nalezce. Tou je schránka vybavena pro případ, že by byla nalezena nezasvěcenými osobami – tzv. mudly. Na této kartičce bývá zpravidla napsáno, že se jedná o součást hry geocaching a žádost o to, aby nebyla krabička přemísťována či ničena. V nejmenších keších ale mudlokartu nenalezneme, protože se tam jednoduše nevejde.

O hře by se dalo psát ještě dlouho, zájemci o další podrobnosti si však jistě vše hledané najdou sami na zmíněných internetových stránkách, v tuto chvíli už jen zmiňme pár pravidel. Dle těch regionálních v Česku se kešky nesmějí zakládat na hřbitovech, dětských hřištích, základních a mateřských školách, nesmějí být zakopané hluboko pod zemí, ve vojenských prostorech. Platí, že krabička by měla být umístěna na nějakém zajímavém místě. Může se jednat o tradiční či naopak netradiční objekt nebo místo, kde se udála nějaká

historická událost, přírodní zajímavost nebo byla vytvořena na něčí počest. V popisu keše (listingu) by zakladatel měl uvést důvod, proč keš zde umístil a co je na tomto místě zajímavého. Zároveň není možné, aby se na jednom místě nacházelo více keší. A aby keše nevznikaly živelně a odpovídaly stanoveným pravidlům, je pro každý region určena osoba, která keše schvaluje. Nazývá se reviewer a jeho úkolem je posouzení a kontrola všech náležitostí požadavků na založení nové kešky. V případě, že keš vyhovuje všem zásadám, následuje publikace na webu geocaching.com. Od toho důležitého okamžiku mohou kešku hledat všichni kačeři. Nu a neopominutelnou osobou je samozřejmě v textu již zmíněný owner neboli zakladatel či majitel kešky. Jeho úkolem je kromě založení také údržba (například výměna plných logbooků za prázdné) a kontrola záznamů o nalezení. V případě, že založíš vlastní kešku, stáváš se jejím ownerem!

To je v kostce vše, milí čtenářové, pardon, teď už vlastně jistě poloviční „kačeři“. Vzhůru za poklady!

Vraťme se tedy krátce ještě o pár let zpátky k naší zprvu náhodné, posléze již tematicky zaměřené

debatě v Turovce o keškách, kdy nás pochopitelně zajímalo, zda jsou nějaké schránky ukryté i zde nebo v blízkém okolí. Tehdy byla místa s poklady označena na volně přístupných internetových „mapách.cz“, současně se tam nacházel, alespoň pro Českou republiku, i jmenný seznam nalezišť s udanými souřadnicemi a krátkými popiskami umožňujícími hledání a nalézání. Dnes je vše již tak trochu elitářsky koncentrováno pouze pod www.geocaching.com, kde je nutné zaregistrování každého nažhaveného hledače, v zásadě by snad tato procedura ale neměla být pro zájemce nepřekonatelným problémem. Tehdy jsme ale obratem nalistovali v přehledu hned tři body kolem naší vísky (Horní Cerekev, pro zajímavost, jich měla zaevidovaných dokonce šest, včetně jednoho v tamním lomu, v něm dokonce pod hladinou, určitě tedy s vyšším koeficientem obtížnosti). Blížila se tehdy zima, zapsali jsme si souřadnice, do paměti uložili přibližné lokality a zlatokopecké výpravy naplánovali na začátek jara. I jako totální nováčků nám bylo jasné, že případná sněhová pokrývka může hodně zkomplikovat nebo třeba i přímo znemožnit nalezení kešky, také by jistě prozradila naši činnost, a to jak dříve zmiňovaným mudlům, tak i pátračům výhledově si mapujícím terén a tím jim jejich jarní hru vlastně pokazit. A někdy kolem velikonočních svátků jsme v průběhu pár týdnů ve třech samostatných týmech, aniž bychom jeden věděli o druhém, vyrazili do terénu. A vesměs se zdarem.

Zdánlivě první trefu zaznamenala naše dvojice s Luďou a to zcela neplánovaně. Zkoušeli jsme totiž na kolech projet polní cestou vybíhající od ohybu spojovací silnice z Hřibčic do Turovky na konci lesa, polňačka vedoucí k Horní Vsi se však rychle začala zužovat a ztrácet pod bujně rostoucími travinami, až zmizela úplně. Raději jsme se vrátili a u křížku vzdáleném cca padesát metrů od silničky jsme si uvědomili, že se díváme na keškovou nápovědu. Ano, toto je místo jak stvořené pro nějaký poklad! A tak jsme začali plac obhlížet a zkoumat, uvažovat o případné skrýši. A jak jsme přemýšleli o podstatě hry, zaujal nás... ale dost, to už bychom vše pokazili. Naše úsilí a nepříliš dlouhé hledání bylo každopádně korunováno úspěchem.

Když jsme ale večer na společném sezení zmiňovali náš nález a pokoušeli se ho ztotožnit s náhodným Jardovým objevem z předchozího podzimu, který vlastně naše konání definitivně inspiroval, zjistili jsme, že Jarda při své každodenní procházce s pejskem Fildou – trasované ovšem pokaždé trochu jinak – narazil na kešku úplně jinou, až o kus dál umístěnou oproti té naší, v oblasti zvané Na Planinách. Takže ne jednu, ale rázem dvě kešky náš společný tým najednou měl! Chtěli jsme ovšem samozřejmě spatřit ono druhé úložiště na vlastní oči a také do logbooku přidat krátký zápis, takže jsme dolovali z našeho kačera-samouka bližší informace. Náповědou nám byl triangulační bod v tom území. Dobrá, na příště máme program a teď ještě mezitím tu třetí schovanku nalézt.

Následně se teprve tehdy rozvinulo to správné pátrání, předchozí naše zářezy na pažbě, jakkoli opodstatněné, byly vlastně jen výsledkem sic zdařilého, leč nahodilého, ne cíleného průzkumu. Teď je tu konečně řádná expedice a dle souřadnic putuje severovýchodním směrem nad Turovku, směrem k Vlasákovu kopci. Káča v jejím čele vede své kolegy z pražského pedagogického sboru za poznáním místního kraje, třešinkou na pomyslném dortu pak má být ona třetí turovácká keška. A ta skutečně nalezena byla. Účastníci dnes vzpomínají, že vodítkem byla jakási hromada větších kamenů, která je nasměrovala k úkrytu, nedaleko místa, kde je od letoška instalována lavička „Ve vršku“. V současné době již „poklad“ samotný neexistuje, úkryt byl z neznámého důvodu zrušen, možná ale třeba právě zasazení pohodlné lavičky do krajiny letos na jaře zase přiměje příslušného ownera kešky do těchto míst vrátit.

Samozřejmě, každý hledač by měl před započítím hledací akce zvážit svoje vlastní možnosti a všechna případná rizika, především u kešek s cejchem vyšší „obtížnosti“. Začátečníci by pak rozhodně měli pátrat jen po těch skryších obyčejných. Ony zase tak obyčejné nejsou a už jen tím, že všechny ty dobrodruhy a objevitele přivádějí znovu a znovu do krajiny, přírody, k památkám, historii, zajímavostem jsou zázračné. A jakkoli poklady uložené ve schránkách jsou většinou drobnosti nevalné ceny tržní, jejich hodnota je v jiných směrech pro mnohé z nás až nevyčísitelná. O tom ta hra je. Opustit na chvíli pohodlí domova a sami, ve dvou či v celé partě se oddat vzrušující, naprosto reálné, nikoli počítačové honbě. A při ní vnímat okolí, poznávat nové věci, učit se jim i rozumět, potkávat lidi, nacházet poklady v podobě nových přátel, poznatků, zážitků.

Přemysl Hamerník, srpen - listopad 2020

Hřiběcké divadýlko – „ZASe ti TUPITELÉ“

Scéně vévodí dlouhý jednací stůl. Z veřejného rozhlasu začne hrát dechovka, po chvíli je ztlumena a do sálu zní hlášení radnice. „Hlášení místního rozhlasu. Dnes ve 20:00, to je v osm hodin, se v sále hostince uskuteční desáté julibejní zasedání zastupitelstva obce. Jste všichni srdečně zváni. Občerstvení není zajištěno. Zítra v 8:00, to je v osm hodin, se budou před samoobsluhou prodávat brambory. Kilo za patnáct korun. Pytle vlastní sebou. Opakuji hlášení. Dneska zastupitelstvo, zítra brambory. Konec hlášení.“

Přichází zapisovatelka Libuška (hraje Žaneta Šimková), přelétne očima slušně zaplněný sál hřiběcké hospody, uvítá publikum coby účastníky dnešního zasedání místního zastupitelstva a rychle ještě očekávaným hlavním aktérům připravuje na stůl desky s body dnešního programu a láhve skotské, což, jak se vzápětí ukáže, je „příloha k usnesení bodu číslo jedna, parcela u lesa. Ten Pražák.“ A v rychlém sledu pak přicházejí ostatní, starosta (v podání Tomáše Edra), který si nechává za slavnostních zvuků fanfár z Libuše zavěsit na krk zlatý řetěz se znakem obce, v trenýrkách, tílku a s fotbalovým míčem kopálista Aleš (Martin Máca), stěží se o holi belhající důchodkyně Jarmila (Jana Nevoralová), mladá učitelka Hanka (Katka Petráková) a na poslední chvíli i podnikatel Lojza (Zdeněk Charvát), o němž právě Aleš takto hovoří se starostou:

„Lojza zas někde honí kšefty. Já bych mu to podnikání zakázal. Starosto, je to vůbec dovolený, aby zastupitel podnikal? Není to zájem ve středu?“

„Myslíš střet zájmu? Není. To by musel dostávat zakázky od obce a vydělávat na nich.“

“Ale to on přece dělá, ne? Co ty chodníky? Tu zámkovou dlažbu dodával on.“

“Ale přes stavební firmu svého bratra. To je v pořádku. Tak se to má správně dělat.“

A zatímco paní učitelka si evidentně se svou lahví neví rady, a zlatavé přílohy k usnesení bodu číslo jedna se tak ochotně místo ní ujímá Aleš, Lojza jen znalecky konstatuje – “To je ta parcela u lesa?”. Usedá, vytahuje z brašny notebook, jednání může začít...

Hřiběčtí ochotníci sáhli tentokrát mimo vlastní scénářistický šuplík a hlavně do dosud pro ně neprobádaného žánru a pro letošní rok nastudovali hru autora Petra Tomšů, docela ostrou politickou satiru. A poradili si s ní na výtečnou.

Problémy s výstavbou chodníku, odtažením vraku auta nacházejícího se již delší dobu v příkopu za obcí, s výměnou kotle ve školní jídelně, s dotacemi místnímu fotbalovému klubu, s vyhláškou o provozování výherních automatů na území obce - zde vstupuje na scénu konečně podnikatel Nemytý (Jirka Šimek st.), který se v úvodu pokoušel sondovat u zapisovatelky situaci, ale byl požádán vyčkat ve výčepu na pozdější vyzvání.

A následuje projednání úpravy komunikace v obci, zpomalovacím pruhem, k čemuž je přizván odborník na danou problematiku, policistka Hladná. Její vystoupení je jedním z vrcholů dnešního divadelního večera, Petra Dočekalová sklízí zasloužený aplaus, její rázné vystupování nás všechny vrací do školních lavic v době učitelování pana Igora Hnízda, a statistiky jsou šokující pro zastupitele i přisedící občany, vždyť ... jenom za minulý rok zde byla překročena povolená rychlost 130krát a to v souhrnu o 2200 kilometrů v hodině! To je, pro zajímavost, maximální rychlost stíhacího bitevníku gripen ...a ... celkově pak bylo pokutováno 75 osob a na pokutách se vybralo 112 tisíc korun. Což je, pro zajímavost, cena za jeden raut na ministerstvu dopravy.

Posledním bodem programu pak je schválení textu na pamětní desku našeho rodáka, slavného architekta, kterého však, jak se zdá, nikdo z přítomných krom sečtělé a snaživé paní učitelky nezná.

Povědomé typy postav s často povědomým vzorcem chování. Zároveň však řekněme, že autor sice situoval hru do prostředí malé obce, předobrazem mu však evidentně byla především politická garnitura z těch pater vyšších, ba nejvyšších, se svým leckdy povýšeným, přezíravým a až arogantním jednáním, nikoli skupina politiků a lidí politikou se zabývajících na lokální úrovni. Však tady to také není ani tak o vysoké politice a globálních vizích, jako především o každodenním řešení konkrétních, palčivých místních problémů, jakkoli „malých“. Řada z nich je zmiňována a diváci je pochopitelně znají i z vlastních zkušeností, ano, někdy přetrvávají déle než bychom si přáli, někdy je nutné dlouho hledat alespoň kompromis a ne vždy optimální východisko, ono to není vůbec jednoduché angažovat se a jednat v této sféře, ale rozhodně je tady snahou věci řešit. Tím není řečeno, že vše je vždy jak má být, že není co zlepšovat, že se vším v obci panuje spokojenost, to jistě ne, ale každopádně obecnost i díky patřičně ze hry vyčnívající nadsázce nebere dnešní představení jako kritiku místního zastupitelstva, ať již současného či některého z těch bývalých. A jistě ani cílem divadelníků nebylo snad převzatou hrou „opřít“ se do vedení obce, maximálně snad jen semtam využít nabízející se shody původního scénáře a aktuální situace, ůknout na nějakou tu místní bolístku, třeba tu „chodníkovou“, a nenásilnou formou ji připomenout.

Na to, jak dopadne jubilejní zasedání zastupitelů na divadelních prknech hřiběckého sálu, se zkuste ještě zajít podívat při některé z repríz, snad budou nakonec i četnější než v uplynulých sezónách, dnes večer se diváci rozcházejí rozesmátí a spokojení, takže tady to dopadlo dobře. Zasluhou už všech výše jmenovaných herců, z nichž možná největší prostor dostala skvělá Jana Nevoralová bezděčně a s kouzelnou nevinností

glosující okolní dění, civilní role však nadmíru slušely i ostatním. O úspěch představení se ale nemalou měrou zasloužili i další členové spolku, Johana Volcová v roli sousedky Marie sedící v první řadě „schůzi přítomných občanů“, Míra Tomec, Honza Volc, Lenka Hašková, Alena Šimková, Magdalena Pokorná a pochopitelně režisérka paní Marta Volcová.

Přemysl Hamerník, únor 2020 | [fotodokumentace z 1.reprízy 28.2.2020](#) Ondřej Hruška | [Hřibčské divadýlko](#)

Hřibčské divadýlko uvádí komedii Petra Tomšů

ZASE TI TUPITELÉ...

Premiéra 22. února 2020 (sobota)

1. repríza **28. 2. 2020 (pátek)** 2. repríza **7. 3. 2020 (sobota)**

Derniéra **14. 3. 2020 (sobota)**

Začátek představení vždy od 19.30 hod. Vstupné: 80 Kč

Osoby a obsazení:

Starosta: Tomáš Edr

Jarmila, důchodkyně: Jana Nevoralová

Aleš, sportovec: Martin Máca

Marie, sousedka: Johana Volcová

František Nemytý, zástupce hazardní lobby: Jiří Šimek st.

Libuška, zapisovatelka: Žaneta Šimková

Alois Kovář, podnikatel: Zdeněk Charvát

Hanka, učitelka: Kateřina Petránková

Hladná, dopravní policistka: Petra Dočekalová

*Upozorňujeme, že jakákoli podobnost děje se skutečnými tématy,
či se skutečnými osobami, je čistě náhodná!*

Historické bankovky

Bankovka 100 Kčs - Londýnská emise 1945 - platila od 1.11.1945 do 31.5.1953, měla rozměry 153 x 83 mm, byla tištěna hlubotiskem a neobsahovala vodoznak. Už počátkem 40.let 20.století začala československá exilová vláda v Londýně pracovat na nové emisi peněz. Předlohy pro umělecké ztvárnění (autor Bedřich Feigl) byly poskytnuty tiskárně Bradbury Wilkinson & Co. československou stranou z velmi skromných podkladů, které byly k dispozici (grafici pracovali podle turistických prospektů a pohlednic), na této bankovce to byla fotografie Tomáše Garrigue Masaryka a pohlednice Hradčan. Na penězích tištěných ve Velké Británii nejsou uvedeny žádné roky, protože se v době přípravy nevědělo, kdy válka skončí. Státovky byly uschovány v podzemním trezoru firmy Thomas De La Rue & Company Limited v Corsham, Wilts, nedaleko Bristolu a odtud byly 19. a 30. září 1945 anglickými bombardéry přepraveny do Prahy. Pokud byste se na tu krásnou bankovku chtěli podívat, tak přijďte. Mám ji.

Ondřej Hruška, 17.října 2020

Haleluja

Dřív býval tu chléb se solí,
teď sháněj' se hned po holi.
Co chtějí tady těch Pražáků davy ?
Dotáhl nám sem kůrovce,
teď virem ničí důchodce.
Buďte v tom vašem hradě u Vltavy !
Haleluja, přec jedu já, haleluja ....

Ať byl jsi z Nuslí, ze Strašnic,
místním nevadil 's, vůbec nic,
teď nepřítel jsi, objekt nežádoucí.
Však oni tě hned vykopaj',
kam šlápneš, tam je potopa
a kolem samé viry nebo brouci ...
Haleluja, přec jedu já, haleluja ....

Mám jednu roušku bederní
a k tomu druhou rezervní
na svou hubu pražskou, nevyváchanou.
Však je-li či není rouška,
dostanu stejně přes ouška,
kopnou mě, jeď' ! a víc na neshledanou !
Haleluja, přec jedu já, haleluja ....

Přemysl Hamerník 8.4.2020 / říjen 2020
foto Ondřej Hruška 24.10.2020

Leonard Cohen (nar. 21.9.1934
Montréal, zemřel 7.11.2016 Los
Angeles) - kanadský hudebník,
básník, romanopisec a kreslíř,
tulák, který složil mnohem víc
než jen píseň Hallelujah.

Koronavirová epidemie se šíří celým světem, Česká republika vyhláší nouzový stav. V našem slovníku se tak zabydluje další ze slov do nedávné doby zřídka používaných, „home office“. A lze-li díky internetovému připojení vykonávat zaměstnání přes počítač z domova, firmy toho využívají a nechávají zaměstnance pracovat v tomto režimu. Má to samozřejmě svá pravidla, své plusy i mínusy.

Tak i já, po prvním týdnu domácího úřadování v Praze, beru pejska, na záda batoh s počítačem a příslušenstvím a vyrazím na Vysočinu.

Ještě na nástupišti Hlavního nádraží mě stihla sms zpráva [s odkazem na video](#). Poslal ji soused, se kterým se občas bavíme zálibou našich jiných sousedů. Ti propadli Hornácku, rozumějte, oné specifické oblasti na Moravě se svými vínečky, pálenkami, tanci, zpěvy, kroji, tradicemi..... a v neposlední řadě také hudebními slavnostmi. V tom zasláném [videu](#) se vedle stylové cimbálové kapely postaví na pódium jakýsi bodrý strýc v kraťasech, pruhovaném tričku a kloboučku a společně spustí známou Cohenovu skladbu, ovšem s vlastním vtipným textem: „Dnes už jsem vypil piva dost, už nevím, co je střízlivost, a tak tě pěkně prosím, nalej ruma...“ Nakažlivá melodie se mi vrací v intervalech během celé cesty rychlíkem do Tábora, v euforii nad výletem do Turovky a rýsujícím se dlouhodobějším pobytem tam mě ovšem postupně napadají vlastní slova textu.

Po přestupu do motoráku do Horní Cerekve se celý text rýsuje víc a víc a víc..... a v Pacově už je kompletní.....

Barevný podzim v Turovce – něco více najdou zájemci taktéž na [www stránkách Turovky](http://www.strankach.turovky)

Povídky Šimka a Grossmanna

Jak jsem se učil plavat

Některé atrakce, jimiž nás příroda zahrnuje, můžeme klidně postrádat. Mám na mysli zemětřesení, tornádo, kobylky, dobytčí mor, požár pampy, fatu morgánu, jezinky, sennou rýmu a daně.

Na druhé straně jsou však v přírodě živly, i nebezpečné, které nemůžeme opomíjet a podceňovat. Na prvním místě je to voda. Možná, že někteří jste ohrnuli nos, ale musíte si uvědomit, že voda je i v rumu. Už z tohoto důvodu je zapotřebí vycházet s tímto živlem v dobrém. Jsou odvážlivci, kteří si s vodou přímo tykají.

V naší rodině, musím to přiznat, jsme neměli vodu příliš v lásce. Ne že bychom nepili rum, to ano, v tomto směru nemohu rodinu pomlouvat. Vždyť už při snídani rozdával otec decky pro zahřátí a sám pak se zahřívával celý den, ale mám na mysli tu vodu, jak ji znáte vy – tu původní vodu pramenitou. Tak tu nám dokonce doma dlouho rodiče zatajovali. Ostatně nedalo jim to ani moc práce, neboť vodovod byl až přes dvůr na pavlači sousedního domu a při dešti otec tvrdil, že z nebe padá síra. Dnes s odstupem času s úsměvem vzpomínám, jak u nás probíhala sobotní koupel, probíhala-li vůbec. Maminka napustila vanu světlým pivem, a když nás všechny spláchnla, pozval otec sousedy na černou flekovskou třináctku. Zajímavé je, že tento trik sousedé nikdy neodhalili, i když domovník Jícha našel jednou ve svém püllitru celuloidovou rybku a kus žínky.

S vodou nás děti seznámila podrobně teprve škola. Nejprve se učitelce zdálo podezřelé, že si o přestávce myjeme ruce v lahvové dvanáctce, a když jsme pak na vycházce při dešti zděšeně volali: "Síra, síra!" a hledali úkryt v průjezdu, začala se o nás zajímat. Po dlouhém vyptávání navštívila náš byt a za uzavřenými dveřmi cosi křičela na tatínka. Obsah jejich rozhovoru nám zůstal utajen, ale výsledky tu byly. Sobotní pivní seance s přáteli otec zrušil a po okolí se rozkřiklo, že jsme zchudli. A tak jsme se po návštěvě paní učitelky poprvé koupali ve vodě. Byl to hezký pocit, i když už nebylo tolik příjemné usrknout ze sprchy a pěna se musela tvořit uměle za pomoci saponátových přípravků. Zato tělo nebylo po umytí tolik lepkavé, nehledě k tomu, že nás méně vyhledávaly mouchy a vosy. A potom to léto. Teď, když jsme už skoro na sto procent věděli, že v řece není síra, ale voda, nebáli jsem se vmísit mezi děti na břehu a osvěžit se jako ostatní. Bylo to mnohem krásnější, dovádět ve vlnách, než když nás otec v parnu poléval na balkoně chlazenou gamzou. Jenom nás mrzelo, že neumíme plavat. To víte, tempa chtějí prostor, a i když pivo dobře tělo nadnáší, ve vaně je těsno. Proto jsme uvítali akci "Každý občan plavcem", která se rozběhla na našem obvodu na plné obrátky. Výcvik nás nejmladších dorostenců měl na starosti důchodce Vlček, bývalý plavecký rekordman, který v roce 1916 zvítězil v mimořádném vytrvaleckém závodu "Čubou do Hamburku".

Vlčkovy metody výcviku byly od samého začátku svérázné a směřovaly k tomu, abychom se ve vodě cítili opravdu jako doma. Proto nám ušil igelitové šaty vlastní konstrukce, které se po oblečení naplnily z dovedně skrytého kapsovitého trychtýře vodou. "Tento skafandrík," prohlásil Vlček začátkem března, "budete nyní nosit stále místo svého občanského oděvu. Je módně řešen, a proto ho neodložíte ani na plese. Pouze večer

povolují vypustit vodu kohoutkem v levé nohavici a igelit zavěsit na ramínko. Neznamená to ovšem, že na noc se s vodou rozloučíte. Kdo chce dosáhnout mé úrovně a podívat se někdy čubou do Hamburku, bude spát ve vaně či v bazénku z PVC, který vám rodiče jistě rádi koupí." Po těchto slovech se s námi trenér na tři měsíce rozloučil.

Nutno přiznat, že Vlčkovy rady nenalezly v domovech jednoznačné pochopení. Někteří rodičové nejenže nekoupili svým ratolestem bazének z PVC, ale dokonce jim zakázali do plaveckého kroužku chodit.

Zbytky našeho oddílu se sešly s plaveckým mistrem Vlčkem počátkem července u řeky, v místech, kde stál důchodcův příbytek, hausbót Hamburk. Na daný pokyn jsme se svlékli do plavek. Igelitový oděv slavil první úspěchy, neboť všichni už jsme v lecčems dosáhli trenérovy úrovně. Naše vylouhovaná, scvrklá těla byla od důchodcovy postavy téměř k nerozeznání. Však také na nás bývalý rekordman hleděl se zalíbením. A pak začal vlastní výcvik. "Nebudu vás učit styly umělé," prohlásil Vlček. "Kraul, motýlek, prsa a znak jsou pastyly, které vymyslel člověk ve své pýše, neboť se zaslepeně domnívá, že je králem zvířat. To je ovšem nesmysl. Jsme soudní lidé, a proto nebudeme při plavání napodobovat ani rybu, ani žábu, tím méně delfína, zkrátka živočichy s vodou srostlé. My se poučíme od tvorů suchozemských, s námi se přátelících a nám věrných, to jest od psů." Pak důchodce vhodil svého kokršpaněla do vodního toku a ukázal na zmítající se zvíře prstem: "Dobře se dívejte, jak to dělá. Plave nejideálnějším stylem, to jest čubou!" Svěrázné metody trenérovy dostoupily v tomto okamžiku vrcholu. Rozjařil se, hulákal a oči se mu divně leskly, když nás začal strkat bidlem do vody, volaje: "Napodobte psíka!" Což se nám moc nechtělo, neboť kokršpaněl mezitím podivně zmizel ve víru pod jezem. Nic jiného než napodobit nebohého tvora nám však nakonec stejně nezbylo, neboť hloubka v těch místech byla dobré tři metry. Hrabali jsme zoufale rukama, nohama a jakžtakž jsme se drželi nad vodou. Někteří z nás, v touze napodobit psa co nejvěrněji a neklesnout ke dnu, i hlasitě štěkali. Situace se však záhy stala kritickou. Naše údy, nezvyklé psím pohybům, umdlévaly a ústa jen stěží lapala po vzduchu. A když se někteří přece jen doplácali ke břehu, srážel je fanatický trenér za volání, že Hamburk je ještě daleko, zpět do živlu. Zmocnila se nás panika. Jeden břeh byl obsazen bláznem Vlčkem a kontrolován bidlem, druhý pak byl pro nás nedostupně daleko. Drželi jsme se nad hladinou skutečně jen vůlí. Nikdo by nevěřil, jak je čuba vyčerpávající styl. V beznadějně situaci, snad pudově, jsme začali volat o pomoc. I když se fanatický stařec na břehu snažil naše volání přehlušit zpěvem veselé plavecké písně, přece jen se našli občané, kteří nás přispěchali vytáhnout. Vlček nevěděl, kam dříve obrátit své bidlo, zda proti nám, či proti příchozím, a začal s ním proto mávat jako na kajaku. Naši zachránci začali ustupovat, ale přece jen na chvíli odvedli šilencovu pozornost od břehu. Toho využil můj bratr, který zřejmě pochytil od kokršpaněla nejvíc. Vydrápal se z vody, po čtyřech doběhl k Vlčkovi a s psí silou se mu zahryzl do lýtky. Důchodce pustil bidlo, a ač poraněn, skočil do řeky a propagovaným stylem zmizel v dálce. Byli jsme zachráněni a tím definitivně skončil náš plavecký výcvik.

Za týden jsme se dočetli v novinách, že v Labi u Hamburku byl rybáři uloven nevidaný sumec. Ovšem my víme své.

s úctou : <https://sigrosada.webnode.cz/>

Srandičky z běžného života

Taneční zábava skoro s Karlem Gottem v Hřiběcí 26.června 2020

Taková obyčejná venkovská taneční disko zábava. Ale lze vůbec o nějaké akci říci, že je obyčejná? Pro každého návštěvníka bývá vždy něčím zajímavá, přitažlivá, leckdy se dá hovořit i o až jistém kouzlu, prostě přejít, případně i lehce přezíravě, onu skutečnost, že se něco takového koná, prostě nelze. A tahle hřiběcká diskotéková party pořádaná na tamním hřišti pod širým nebem o posledním červnovém pátku rozhodně pořádné kouzlo pro příchozí měla. Vždyť tu byla i vše umocňující možnost opět se po dlouhé době potkat se známými a kamarády, s některými po čtvrtroce koronavirového bésnění, s některými ale třeba i po mnoha měsících uplynulých od loňského podzimu. V mezidobí panoval zákaz shromažďování, organizování společenských akcí, virus zredukoval počty ochotnických představení, míst jindy to tradičních zimních a předjarních setkání, někde jim nedal prostor dokonce vůbec, nekonaly se babské a dědkovské bály, neběhali jsme za děvčaty s pomlázkou, nepálili společně čarodějnice ... To vše samozřejmě, vedle jména diskžokeje za mixážním pultem garantujícího hudební kvalitu pro poslech i křepčení na parketu, avizovaného hosta a letního počasí, přispělo k nebyvale hojné účasti na hudebně tanečním večírku.

Onou jistotou režirující program večera a noci byla legenda mezi dýdžeji působícími na Vysočině v posledních padesáti (!) letech, Vašek Háva. Lze-li věřit dostupným informacím, svoji první diskotéku zorganizoval již v roce 1974 a shodou okolností právě v Hřiběcí, i když ne přímo zde v místním přírodním amfiteátru. Je jasné, že za ta dlouhá léta dalšího působení nasbíral mnoho a mnoho posluchačsky vděčného materiálu, takže i dnes jej může plnými hrstmi rozhazovat mezi nás a budit nadšení, emoce, nostalgii, vtáhne na parket dvojice i vícehlavé skupiny, ty sedící donutí podupávat nohama do rytmu či polohlasně přizvukovat melodii. A hrají se léta šedesátá („Bludička Julie“ tehdy začínající Hany Zagorové), sedmdesátá (Majerova hospůdka známá na návsi za můstkem, že to byl nějaký hit, který nemohl tenkrát chybět na jakékoli zábavě), osmdesátá (Olympic, Turbo, Katapult, Martinová) i pozdější až po současnost („Tu noc hořely, padaly hvězdy“ Michala Šindeláře nebo „...věci některý jsou neměnný, jak síla starejch vín...“ od kapely Škwor). A obdobný pestrý mix i ze světa, od Beatles přes Smokie, Nazareth, Deep Purple, Kiss až třeba k Metallice, s odbočkou k netypickým Black Sabbath převzatých ve své době Marií Rottrovou a Jarkem Nohavicou (ano, „Lásko, voníš deštěm“).

Kolem jedenácté přišel čas slíbeného hosta, Michaela Malého, mladého muže z Počátek. S předtočeným instrumentálním podkladem zahájil v horkém letním večeru stylově s „Lady Carneval“, písní zkomponovanou před více než padesáti lety pro Gottovo vystoupení na festivalu v Rio de Janeiro, a v průběhu dalších dobrých dvou hodin vybíral z Mistrova repertoáru samá další nej-, počínaje těmi nejstaršími včetně semaforové „Oči sněhem zaváté“ či od Jonese převzaté „Delilah“, českým posluchačům známé jako „Čas růží“ ...

Mezi námi poletovala „Včelka Mája“, těšila a konejšila „Muzika“, večera krásu velebili „Pábitel“, ve vzpomínkách se zašlo dokonce až tam, kde kdysi byl „Babylon“, a přes všechny tyhle šlágry jsme se protancovali, provlnili, prozpívali až k těm úplně posledním v rámci obdivuhodné celoživotní kariéry, což byla „Ta pravá“, aby zakončeno bylo symbolicky songem „Zůstanu svůj“. Michael není imitátor ani revival, jak sám zdůraznil, zpívá Gottovy písně hlasem, který se tomu Mistrovu hodně podobá, někdy s ním až věrně souzní, ale leckdy naopak podání jen otrocky nekopíruje a přizpůsobí ho citění vlastním. Rozhodně si opakovaný potlesk během večera zasloužil a prezident klubu Michal vyjádřil v závěrečném poděkování přání všech, aby Michael v dohledné době přijel zazpívat znovu.

A že ta vynucená letošní pauza v kulturním i společenském dění byla vážně k nepřečkání dlouhá, populnoční hodina konec rozhodně neznamenala. Diskžokej Vašek naopak pár decibelů ještě přidal a tančilo se dál, jedlo a pilo, tisklo se k sobě a tulilo na parketu i mimo něj. Nevšední taneční kreace jak sólo, tak s partnerkou a posléze i partnerem předvedl vedoucí Zdeněk, přidala se skupina zřejmě čerstvých letních dovolenkářů z nedalekého penzionu, Michal pyšně procházel mezi všemi a rozdával úsměvy stejně jako pozvánky na blížící se fotbalový ženský turnaj. Prostě nic obyčejného, byť se jednalo o „pouhou“ vesnickou taneční zábavu ...

Přemysl Hamerník, červenec 2020

Úloha z matematiky, srandičky, testík, ... zkrátka klídek, pohoda, relax

Na modré farmě mají kozy, husy a 55 ovcí. Na rudé farmě mají 10 krocanů, ovce a kozy. Polovina ovcí a půl ovce na modré farmě je stejná jako počet koz. Počet hus na modré farmě je stejný jako polovina koz. Na rudé farmě je počet koz stejný jako polovina počtu jejich ovcí. Když vynásobíme počet ovcí na rudé farmě počtem krocanů, vyjde nám číslo 500.

1. Kolik koz, ovcí, hus a krocanů je na modré farmě a kolik na rudé ?
2. Kolik nohou všech zvířat je na rudé farmě ?
3. Kolik nohou budou mít ovce a husy na modré farmě, jestliže modrá farma odkoupí od rudé farmy polovinu počtu ovcí ?
4. Na které farmě je více křídél ?
O kolik ?
5. Kolik bude na rudé farmě kůzlat, jestliže polovina jejich koz a půl kozy porodí každá dvě kůzlatá ?

(Poznámka redakce : barvy farem byly zvoleny čistě náhodně a nemají žádnou souvislost s realitou. Modrá barva, to v naší hádance není Joe Biden a demokratická strana v USA, není to ani politická strana ODS v České republice. Červenou barvu nepředstavují republikáni ani Donald Trump v USA a tuto farmu v ČR rozhodně nevládní komunisté. Úloha je převzata z učebnice matematiky pro 4.ročník základních škol. Tak se pěkně snažte, s chutí do toho a my Vám držíme palce.)

Ondřej Hruška, 18.11.2020 | ze zdrojů rozličných

Konečně rozumná nabídka ve Wordu

Dokument1 - Microsoft Word

Soubor u Pinkasů u Brázdů na Paliárce u Palmy Kiosek u nádraží Bránická Záchytka První pomoc žižň - nápověda

Nové pivo...
Otevřít pivo... Ctrl+O
Zavřít pivo
Uložit pivo Ctrl+S
Uložit všechno pivo...
Uložit pivo jako vodku...
Hledání piva...
Oprávnění vypít pivo
Druh piva...
Předběžná ochutnávka piva
Vzhled ženský...
Prohlédnout si ženskou
Vytisknout ženskou... Ctrl+P
Poslat ženskou...
Vlastnosti ženského poprsí

1 Pivo
2 Vodka
3 Ženský
4 Rum
Odejít na šrot z práce

Test POZNEJ DOKONALE SÁM SEBE
(ženy mohou určitě použít taktěž)

Otázka první: Jsi hezký ?

- Ano = 1 bod
- Ne = 0 bodů

Otázka druhá: Jsi chytrý ?

- Ano = 1 bod
- Ne = 0 bodů

Vyhodnocení podle počtu získaných bodů:

- 2 body: jsi hezký a chytrý
- 1 bod: jsi buď hezký nebo chytrý
- 0 bodů: jsi škaredý debil

Tradiční konec léta v Turovce

Pražské Divadlo Akorát oslavilo letos v létě 10 let úspěšné existence a zároveň podesáté navštívilo na konci srpna se svým vystoupením Turovku. Náhoda? Jistě ne, Turovka je rozhodně jedním z míst pro zmíněný divadelní soubor zaslíbených, ne-li tím nejzaslíbenějším. Což je dost dobře pochopitelné. A s čím přijeli umělci v tomto roce? S nastudováním Popelky. Dospěláky v publiku tak zklamat nemohli, dětské návštěvníky nadchli. A všechny dohromady pobavili a potěšili.

Plešákovice louka v mírném svahu na kraji obce se tak již podruhé v historii, poté, co někdejší kulturní dům po letitých a spletitých peripetiích našel konečně nového majitele, stala dějištěm pátečního pohádkového večerníčku na dobrou noc. A to doslova, po loňské Zlatovlásce se návštěvníkům představila další z věčně mladých a svěžích krasavic, která svého zaslouženého štěstí musí dojit.

V úpravě Jana Krčmy a režii Pavla Klečky se k divákům dostal konzistentní mix televizního černobílého zpracování vděčné předlohy z devětašedesátého roku a o něco mladší legendární barevné filmové verze s Libuškou Šafránkovou v hlavní roli, doplněný o vlastní originální a vtipné repliky a vsuvky, mnohdy navíc skutečně na míru šité některým z „Akorátníků“, viz např. poznámka králova rádce (Ruda Vyvadil, v civilu se zabývající účetnictvím) o DPH při plánování zásnubního plesu, tedy .... o drazé placené hostině. Nu a ty

současné vychytávky! Třeba na oddělení hrachu od popela hlavní hrdinka (spanilá Adéla Červenková) nakonec nepotřebuje ani holoubky, stačí moderně smýšlející kořenářkou (Lucie Stropnická) dodané síto. Že se ušetří na nákladech na ochočené plectvo či rekvizity je přitom samozřejmě také důležité.

Příběhem nás provází potulný minstrel Zorin Vergos a je více než důstojným pokračovatelem Jana Třísky, jen původní loutnu vyměnil za kytaru, naštěstí tedy akustickou, nikoli elektrifikovaný nástroj, tak současná a k mladému publiku vstřícní už autoři být nechtěli. Pěvecky skvělý, jen kolovrátku zpívej, jen, kolovrátku, hrej. Naprostá jednička večera.

Otcem Popelky se pro toto zpracování stal Jiří Beran. Ten je dávno miláčkem jistě nejen místního publika, škoda proto, že role mu velela hned zkraje večera odjet s vozem naloženým dřívím – měl v tom prsty resp. kusadla snad kůrovec? – do města na trh, aby se vrátil až na samotné finále, v něm svým osobitým způsobem mávl velkoryse rukou nad nabídkou nastávajícího zete ke změně bydliště a jal se raději a se zjevným zalíbením připravovat potěh k výplatě zbylých

dvou nehodných rozmařilých dcer Zory a Dory (Helena Justová a Markéta Lukášková) i manželky (Míša Christelová), k vyvdané dcerce se chovající opravdu nechutně macešsky.

A jak to bylo na straně ženichově (Vojta Krčma)? Divoká a nespoutaná studentská „jízda“ v cizině po boku vévody Radana ze Strašnic (Radek Vyvadil) byla při setkání s okouzující Adélkou čili Popelkou rázem zapomenuta, princ Vojtan je pro normální život již ztracen, zatímco Radan zůstává bohemem a jen láskování se slečnami v krčmách teď vyměnil za flirt s dámami na plesech, na ty méně urozené neváhá dělat dojem svým šlechtickým titulem, každý prostředek je pro dosažení cíle dobrý. Pan král (Jan Krčma) si o budoucnost země starost už zjevně dělat nemusí, synek se podvolil, ostatně „zkrotli jiní bouřliváci!“, jen ho ještě rychle naučit tanečním krokům i pro svatební veselku. Což ve spolupráci s již zmíněným šikovným a světaznalým rádcem jistě zvládnou.

Jednoduché, ale vkusné a plně funkční kulisy z vlastní divadelní dílny, díky nimž se děj naprosto plynule přesouvá ze zámeckých komnat do dřevorubcovy chalupy, při daném netradičním prostoru perfektní ozvučení,

nasvícení ... zvukové efekty, kostýmy, dialogy, humorné putování se střeříčkem na zkoušku napříč hledištěm, režie, to vše bylo dokonalé, tak jako sama ta pohádková postava, Popelka.

Popelka, [Divadlo Akorát](#) – Turovka, 21.8.2020 - Přemysl Hamerník, srpen 2020 | [fotodokumentace](#) Ondřej Hruška

Dětské odpoledne v Turovce 2020

Neuvěřitelné, jak se vedle osvědčených letitých, lehce oprášených či mírně upravených již realizovaných nápadů narodí každý rok zas nějaká originální myšlenka nová, neotřelá, ba i fascinující. Prostě fantazie – především rodičů – nezná mezí, stejně jako oddanost tradiční akci. A přestože obecně se zdá, že děti se rodí méně a méně a rovněž zájem o setkávání se na společných akcích a aktivním podílení se na nich je menší než býval v minulosti ne zas až tak dávné, tradiční karneval a dětské odpoledne v Turovce na konci léta nic z tohoto naštěstí nepociťuje. I tentokrát náves zaplnily masky malé i větší, včetně jako obvykle i několika zralých dospěláckých. Což ocenilo i sluníčko, které navzdory pesimistické předpovědi úderem poledne zalilo Turovku slunečními paprsky a patronát nad akcí podrželo po následujících několik hodin až do konce.

Porota měla co hodnotit a z čeho vybírat, neměla to vůbec jednoduché, navzdory několika, řekněme, na první pohled „favoritům“, publikum se mělo čemu podívat, tleskat, místy i hlasitě slávu provolávat. Postupně se představili tito soutěžící: horkovzdušný balón, jenž právě během vlastní prezentace musel čelit

dodatečně přihlášen být nemohl. Zřejmě při vyplutí z domovského přístavu nevzal do úvahy překračovaná časová pásma nebo snad nenastavil správně kompas či neobrátil včas přesýpací hodiny v kajutě? Příště pozorněji, Tráme!

náhlým prudkým poryvům větru, takže rodiče museli pomoci s ukotvením, aby jeden právě z těch očividných kandidátů na stupně vítězů nebyl živlem ještě před hlasováním odborníků unesen neznámo kam, indián, naštěstí mírumilovně vypadající, trosečník se zlomeným pádlem, však zachovalý a beznaději rozhodně nepropadající, rozevlátá éterická víla... Pak „těžký kalibr“ letošního ročníku, trojlístek Dlouhý, Široký a Bystrozraký, který díky poslední jmenovanému měl možnost nahlédnout i do zákulisí a sledovat průběh hlasování a pro některé porotce možná dost nečekaně dohlížet na jejich nestrannost a neovlivňování. A roztomilá Karkulka v doprovodu neohroženého myslivce, dvě baletky, které neváhaly užaslým přihlížejícím i na nahodaném asfaltu turovické hlavní třídy předvést perfektní piruety, spanilá princezna, lesní žínka, v kočárku byl přivezen dřevorubec ohánějící se motorovou pilou. Jen Stydlín dostal svému jménu a svůj převlek nepředvedl, schoval se za tatínkova záda a nedal se uprosit, aby povystoupil k moderátorovi Míšovi oděnému v slušivý kostým zebry, tož třeba napřesrok. Bohužel se zpožděním dorazil námořní kapitán hříběcké flotily, čáku na velice slušné umístění rozhodně měl, do soutěže však již

Následovala dvouhodinová her a soutěž na travnatém pažitě, při které se vydovářeli malí i dospělí za hudebního doprovodu na pasece viděných žízal a dalších klasických dětských evergreenů pečlivě vybraných organizátory. Ti jako vždy připravili a promysleli vše do posledního detailu, nezapomněli na dostatek občerstvení a cen a nabitým programem dokázali udržet pozornost a zájem dětí po celou dobu. Velký dík patří Michalovi Zadražilovi a minitýmu kolem něj.

Na závěr došlo na vyhlášení vítězných masek, tak trochu podle očekávání nejvíce bodů od poroty získal vskutku kouzelný pohádkový trojlístek nerozlučných přátel, jen těsně zaostal „Balon“, bronz ukořistil „Indián“. Uznání ovšem patřilo všem!

Pak se za vydařeným odpoledním programem zatáhla pomyslná opona a současně i obloha, která opravdu jakoby přála účastníkům, kteří se teď s rozesmátými tvářemi rozcházeli.

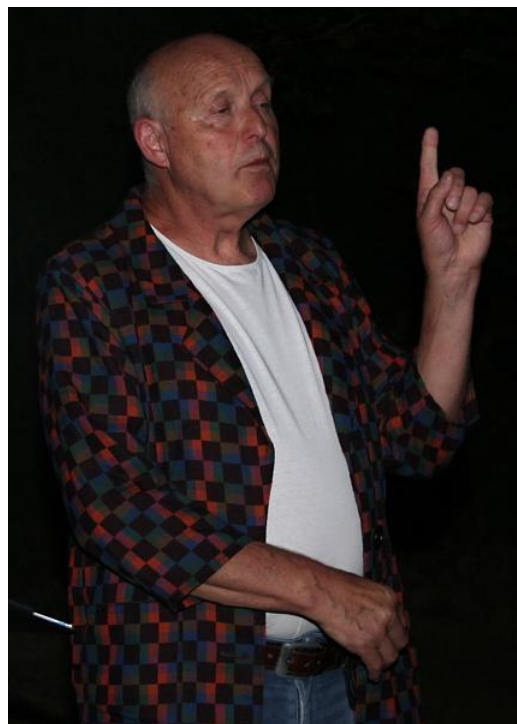
Na organizátory však ještě čekal úklid, neboť místo se již za pár hodin mělo stát svědkem dostaveníčka účastníků bojovky a startovním jejím punktem.

Dětský karneval – Turovka, 22.8.2020

Přemysl Hamerník, srpen 2020 | [fotodokumentace](#) Ondřej Hruška

Bojovka 2020

Mračna, černá mračna se v podvečer osmatřicátého ročníku tradiční bojové hry začala stahovat nad Turovkou, naštěstí ne nad akcí jako takovou. Její scénář byl jako vždy již dlouhou dobu dopředu pečlivě vypracován, mnoho jejích aktérů jednak z řad herců divadélka Akorát, jednak místních osadníků několik dní předem důkladně studovalo přidělené role a přemýšlelo o optimálním a osobitém ztvárnění, autor Ruda Vyvadil v průběhu soboty ještě jednou prošel s užším týmem spolupracovníků vybranou trasu, potvrdil vytipovaná stanoviště jednotlivých scén, ofáborkoval a stopami vyznačil pro večerní bojovníky cestu a nakonec i připravil slavnostní hranici na návsi a úvodní scénu. To znamenalo mimo jiné též přinést alespoň pár dřevěných lavic, zásobu dřeva, aby oheň mohl plápolat případně až přes půlnoc, ne, ne, není to jen tak, vykonat vše pro zdárný a hladký průběh, děkujeme Rudo, a máš také náš velký obdiv.

Letošním mottem bylo: Strach ze strašidel je jen pocit v hlavě, který může být i příjemný... a shrnuto v kostce, děti měly jít tmavou nocí hledat ztracenou překladatelku řečí strašidel Marii Jazýčkovou z cestovní kanceláře „BOJseBOJ“. Cesta vedla přes území strašidel a děti za pomoci duchů z průvodcovské agentury „Nebojsa“ poznávaly mnohá strašidla a učily se jejich řeč.

Samozřejmě, ti menší nejdou nikdy sami, mají dospělácký doprovod, jsou také ve skupince více děcek. Dobrodružství je to dozajista na každý pád. Letos ovšem trochu strachu nahnalo i v úvodu zmíněné rozmarne počasí. Zatímco předcházejícímu dětskému karnevalu a zábavnímu odpoledni velkoryse dopřálo slunečních paprsků, v pokračujícím čase vítr přivál mraky, chlad a vypadalo to i na déšť. Podmínky sice odradily asi málokoho, účast byla na startu až překvapivě vysoká, každý už ze zkušenosti vlastní či dle rady nějakého absolventa přibalil do nevelké nutné výbavy krom baterky i pláštěnku, holínky a teplé oblečení, ale vodní sprcha vítána nebyla. Copak ti bojovníci. Zdrcli se do větších skupin než obvykle, většina hledačů tak stihla vyjít od startu „za sucha“, ale co ta strašidla v lese? Než projdou poslední „hráči“ celou cestu, stráví

na svých stanovištích dobré čtyři hodiny, to i husté větve nad nimi proprší, a což teprve ta, kterým připadly role ztvárnit své výstupy na nějakých mýtinách či paloučcích? Měli jsme o ně obavy. Nám na startu, jichž úkolem bylo udržovat při životě oheň a žíznivým a hladovým, ať před cestou či po ní, poskytnou případně požadovanou útěchu, bylo relativně hej. Poté, co se kolem deváté večerní, kdy se postupně vydávaly na pouť tmavým hvozdem poslední dvě skupiny již odrostlejších bojovníků, skutečně rozpršelo a zprvu drobné kapky počaly rychle houstnout, až přešly v regulérní dvacetiminutový liják, jsme vztyčili nad stánkem s občerstvením ohromný deštník, resp. původem slunečník, jaký to paradox, a vestoje, neb lavice jsme nestačili přikrýt včas a v tu dobu již byly mokré, statečně čelili nepohodě. Ta naštěstí netrvala dlouho. Ovšem zatímco náš minitým společně s průběžně přicházejícími úspěšnými „pátrači“ ověnčenými medailemi mohl vzápětí osychat u ohně, herci v terénu museli pokračovat ve svých výstupech, v mokřem oblečení, se splihlými vlasy... ne však ve splihlé náladě! Přes nepřízeň počasí úroveň hry nijak neutrpěla, všichni účinkující podali skvělé výkony, překonali nesnáze i sami sebe, v nelehkých podmínkách dopřáli účastníkům nezapomenutelné zážitky a ti se jistě zase za rok

rádi vrátí, možná i s nějakým dorůstajícím nováčkem, známým, kterého jejich nadšené vypravování následně zláká též, v partě dalších kamarádů. Aby společně, malí i velcí, poznávali čerty, hastrmany, hejkaly, jezinky, kostlivce, ježibaby, čarodějnice, dokonce i upíry, skřety a jednoho bezhlavce, aby se nebáli jich ani ničeho jiného, tak jako letos, anebo zas pronikli do jiných světů, pohádkových či úplně obyčejných, jen s nějakou tou zvláštností přidanou a vybájenou turováckým, dnes již vpravdě legendárním tvůrcem.

U ohně se tentokrát dlouho nepobylo, po půlnoci jsme jej nechali dohořet, ale většinou se každý z účastníků alespoň na chvíli v cíli zastavil, svěřil se s nějakým postřehem a dojmem, chválil, obdivně mružel, opekl špekáček, vypil nealko či pivo. Nikdo se nebál strašidel, nikdo se nemohl natož zaleknout nepříznivého počasí. Marie Jazýčková nalezena byla a jazýček na pomyslné váze? Stále v plusu, nějaká povětrnostní nepohoda ho nemohla ani v nejmenším vychýlit!

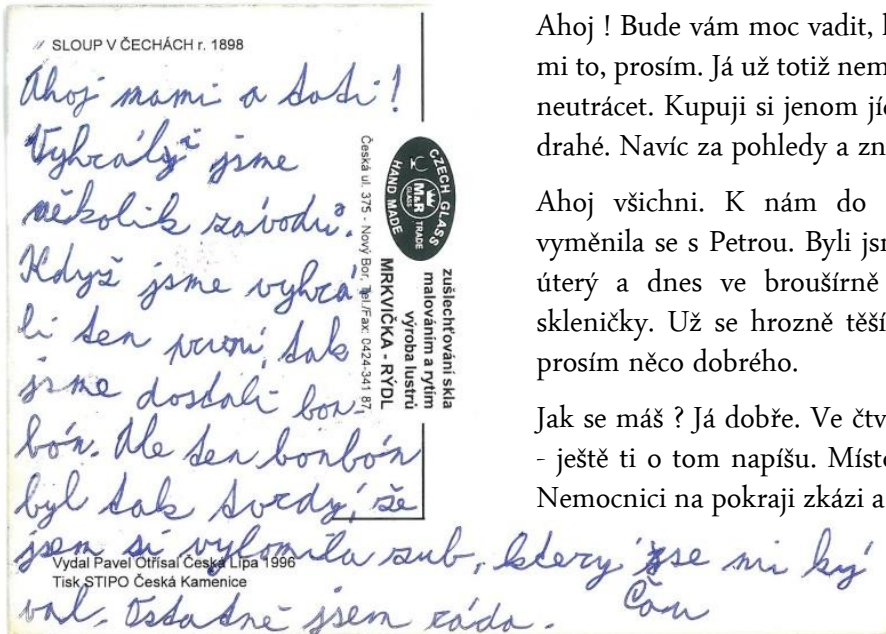
Bojovka v Turovce - 22.8.2020 | Přemysl Hamerník, 15.10.2020 | [fotodokumentace k prohlédnutí i ke stažení](#) Ondřej Hruška

Vybráno z dopisů mezi nejmenovanými dětmi a jejich rodiči

Ahoj ! Dnes jsme byli v bazénu ve Volarech. Bylo to hezké a když jsem se vrátila, bylo mi blbě a měla jsem průjem. Prosím, pošlete mi nějaké peníze, sice jsem říkala, že je nepotřebuju, ale není to tak pravda. Pošlete mi alespoň 100 Kč. Díky !

Ahoj ! Na pokoji je nás osm - bohužel. Se Sazmovou není k vydržení, ráno tolik řvala, že mě vzbudila v 6:15 hod. a večer si pouští magič na plný perdy. Taky bude bodování za pokoje, a nejspíš budeme poslední, protože Sazmová a Heřmanská mají bordel. Čau.

Doufám, že nezlobíte. Všechno se dozvíme. Ahoj, táta.

Ahoj ! Bude vám moc vadit, když vám nic nekoupím ? Napište mi to, prosím. Já už totiž nemám moc peněz a přitom se snažím neutráct. Kupuji si jenom jídlo a to ještě vybírám, aby nebylo drahé. Navíc za pohledy a známky jsem zaplatila 56 Kč.

Ahoj všichni. K nám do chatky se přistěhovala Aneta a vyměnila se s Petrou. Byli jsme v muzeu, asi v pondělí nebo v úterý a dnes ve broušárně kde se dělaly, totiž dodělávaly skleničky. Už se hrozně těším domů a až přijedu, uvařte mi prosím něco dobrého.

Jak se máš ? Já dobře. Ve čtvrtek půjdu s Adélkou k doktorovi - ještě ti o tom napíšu. Místo Profesionálové z CI5 teď dávají Nemocnici na pokraji zkázy a byla to strašná kokotina a sranda.

Na chalupě jsem rozslápla jednoho šneka. Byl slizkej a Iva ho ještě rozpítvávala. Udělala jsem si hrobeček a pohřbila jsem tam pavouka. Iva udělala hrobeček pro šneka. U kadiboudy jsme našli shnilou kostru chcíplé kočky. V sobotu jsme opékali plátky masa. Ahoj a napiš !

Dostala jsem rýmu, ani nevím jak. Doufám, že až přijedu bude něco moc dobrého, třeba na grilu. Včera byly olympijské hry Hájná Hora a marathon - ten byl nejhorší. Večer pak táborák a mě kápl omastek na tepláky. Toto je poslední pohled, který posílám.

Ahoj mami a tati, zatím mi od vás nedošel žádný pohled ani dopis. Prosím vás napište mi. Já už jsem vám napsala.

Ahoj. Na chalupě jsme si udělali občůdek s obrázky a utřili jsme 5,50 Kč a 10 čokoládových mincí. Mám jednu špatnou zprávu. V akváriu pochcípalo několik rybiček a jeden přícucník. Teta nás v sobotu vezme do divadla na Romea a Julii. To už je asi všechno. Tak ahoj.

Já se mám celkem dobře. Maminka mi dokonce upekla malý dortík tvaru srdíčka, ale až se vrátíš, už bude nejspíš pryč. Venku jsme si s Luckou hrály na to, že teta Ágnež odjela a my máme mít k obědu slimáčí řízky, ale my je nechceme a tak si vaříme samy, což nám teta přísně zakázala.

Jestli přijde další tvůj dopis s tolika chybama jako ten první, tak to ukážu vaší paní učitelce. Táta.

Závěrečný komentář : takovéto perly by se našly asi v každé rodině. Pošlete ty své a podělte se s ostatními čtenáři Novin z Turovky!

A co si dnes ukucháme ? Plněnou sekanou nebo roládu !

Co budeme potřebovat :

- * 1 a ½ kg libového bůčku nebo mletého masa
- * 2 lžíce vegety
- * ¼ l šlehačky

na nádivku

- * 5dkg slaniny
- * 10dkg šunky
- * 5 žampionů
- * 1 cibule
- * 4 vejce
- * sklenička sterilované směsi Moravanka
- * sůl
- * pepř

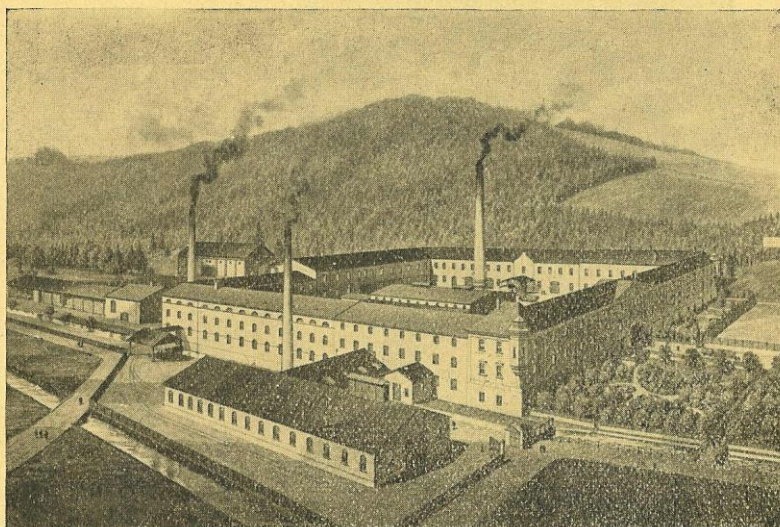
A jak na to ?

Maso umeleme, ochutíme vegetou a promícháme se šlehačkou. Necháme asi 2hod odležet v lednici. Slaninu nakrájíme na kostičky, rozškvaříme, přidáme na drobno nakrájenou cibuli a polovinu nakrájené šunky. Osmahneme, přidáme na plátky nakrájené žampiony, osolíme, opepříme, zalijeme rozšlehanými vejci, usmažíme a necháme zchladnout. Zeleninovou směs slijeme a nadrobno nakrájíme. Vmícháme k vaječné náplni. Masovou směs rozprostřeme na mikrotenový sáček nebo folii do tvaru obdélníku, pokryjeme zbytkem šunky, na ní rozetřeme nádivku a pomocí mikrotenové podložky roládu stočíme. Mokrout rukou ji urovnáme, dáme do vymaštěného pekáčku, podlijeme trochou vody a pečeme dozlatova. Podáváme s bramborami nebo bramborovou kaší.

Miluška Holá, září 2019

Retro inzerce, tentokrát z roku 1930

Červeno-řečická strojná továrna na papír Isidor Nettle v Č. Řečici.

Jedna z nejstarších papíren v Čechách. (Záznamy o původu továrny z r. 1740 jsou v urbariu arcib. velkostatku v Červ. Řečici.) Velkému úsilí zakladatele firmy Isidora Nettla podařilo se továrnu povznést měrou netušenou. Od r. 1921 vedou podnik dědicové firmy Benno a Oskar Nettlové. V r. 1929 byl dán do provozu třetí papír. stroj pro výrobu nejjemnějších bal. papírů, t. zv. láhvový a kloboukový obal. Také parní síla byla postavením protitlakového stroje a druhého kotle

rozšířena na 450 HP, čímž se též umožnilo připojení k dosavadnímu zařízení brusírny pro zpracování brusného dříví. Roční výroba podniku činí asi 3000 tun různých papírů balicích. Podniku jest přičleněna též výroba papírového zboží s tiskárnou. V nejbližší době bude vyráběn též tisk. papír.

Dračí lodě závody

Vzdálené bubnování vzbuzuje v příchozím pocit, že Horní Cerekev snad vykopala válečnou sekeru a vyhlásila nesmiřitelný boj celému světu. A těch barev v okolí kulturáku a na břehu Zámeckého rybníku. Naštěstí to nejsou barvy

válečné na tvářích domorodých bojovníků. To jen všechny možné mísící se dresy, trikoty, šátky, stanová plátna, vlajky, k tomu balonky, stánky nabízející občerstvení i ty fungující jako odpočívadla resp. doky soutěžících týmů, obrovská obrazovka přibližující dění na vodní hladině a, no jistě, lodě.

Některá jména účastníků v pořadí pátého ročníku závodu dračích lodí v Cerekvi ovšem již při samotném vyslovení hrůzu nebo alespoň respekt u soupeřů i nevinných přihlížejících vzbuzují – Dravé saně, Predátoři, Nespoutaní draci, Satani z Doubí... Jak se proti nim mohou postavit třeba takoví Všem známý kopyta, Slepá střela, Kdo šel kolem, Hradecká (J)elita eventuelně již předem odevzdaná Marná snaha? Nebo se jedná v jejich případech o zastírací manévry a nejsou to až takoví nazdárkové, jak by se dalo z názvu jejich kmene vyvozovat?

Celkem více jak třicet posádek se registrovalo na startu závodu, který se před pár lety stal pro první víkend v září součástí celosezonní tour dračích lodí Vysočina po vybraných vodních plochách tohoto kraje, v kategorii posádek čistě ženských i smíšených, tj. majících minimálně čtyři zástupkyně něžného pohlaví na palubě. U ní existují ještě podkategorie pro týmy firemní, posádky dosud žádné závody neabsolvující a posádky nezúčastňující se alespoň zatím vybraných „profi“ závodů pořádaných oficiální celorepublikovou organizací zastřešující tuhle náročnou týmovou sportovní disciplínu.

Vzhledem k tomu, že na každém plavidle se do pádel opírá dvacet opálených svalnatých vodáků, na zádi je kormidelník a na přídi onen bubeník určující tempo, je tady kolem „Zámecáku“ rázem včetně fanoušků, trenérů, realizačních týmů, organizátorů, prodejců a přihlížejících jistě tisícovka lidí. Hemžení, mumraj, obrovské mraveniště pod od rána pražícím sluncem. A vše má vyvrcholit až večerními jízdami. Zatímco diváci však mohou rozvázně rozvrhnout své síly a osvěžovat se průběžně tak, aby vydrželi třeba i se skvělým burčákem až do závěrečného půlnočního ohňostroje, ti draci, pod kterými tu vře jindy pokojná hladina, musí vletět do každé jízdy zcela naplno a odevzdat v ní maximum, pro konečné umístění jsou důležité časy

dosažené v průběhu všech jízd. Všichni zúčastnění absolvují dvě rozjíždky, součet dosažených časů určí základní průběžné pořadí. Posádky na prvním a druhém, třetím a čtvrtém, atd. místě průběžného pořadí bojují v přímém souboji o konečné umístění. Po těchto třech jízdách je rozhodnuto, avšak všechny borce pak čeká ještě samostatná kategorie, již je plavba večerní, de facto opakovaná třetí rozjíždka, ovšem za specifických a pro diváka velmi atraktivních podmínek.

Sjely se sem týmy opravdu snad z celé republiky, jak dosvědčují některá jména v zápisu - Klub třeboňských kaprů, Pilsner Dragons, Rožnovský Wydle, Dragon Boat Ostrava, Město Štětí. A uprostřed startovního pole ostřílených mořských vlků stále relativní nováček teprve sbírající zkušenosti, pilující techniku, ladící optimální sestavu a nabírající sílu – Půlnoční lišky z Horní Cerekve, tvořeny něžným pohlavím nejen přímo z hostitelské obce, ale i blízkého okolí, z Hřibčic, Těšenova, Horní Vsi. V přírodě nejsou lišky na vodě zrovna doma, ale jako šelmy se umí rvát, jsou i chytré a pokud půlnoční, dá se očekávat v přibývajících hodinách gradace jejich výkonu.

Ovšem prosadit se na stupně vítězů není jednoduché, zvláště když loď projíždějí bójkami vyznačený dvěstěmetrový úsek vesměs v čase kolem 1:10 min a ty nejrychlejší dělí od těch nejpomalejších jen nicotných pět vteřin. Takže žádné spekulace. 10 pádlujících na levoboku, 10 na pravoboku. Buben zaduní a vzápětí se jako ozvěna ozývá „bum“ i v sousední dráze. Draci na přídích se vzpínají, loď nabírají na rychlosti, jak ta se zvyšuje a intervaly mezi údery paliček zkracují, echo se vytrácí a údery obou bubeníků začínají splývat v jeden, loď letí, pádla se v obdivuhodné jednotě noří do vln, chvíli má pár centimetrů navrch jeden škuner, pak zas ten druhý, přetahovaná trvá až do cíle a často rozhodují opravdu setiny vteřiny.

Pozornost naše i řady místních diváků byla upřena především ke kategorii žen vzhledem ke startu Lišek, ty, ač možná trochu sužovány trémou před domácím publikem nakonec zúročily tvrdou a v koronavirových podmínkách obzvláště náročnou jarní přípravu a opakovaným vítězstvím nad lodí Space cats potvrdily zisk celkově sedmé příčky. Ta je zároveň jakousi stvrzenkou vzestupu jejich výkonnosti, takže pro příští sezónu trenéry vytyčený cíl v podobě pravidelného umístění se v první pětce rozhodně není nereálný.

Elita je ovšem zatím o krůček napřed, o čemž svědčily následné vodní bitvy o páté a třetí místo, a nakonec samotné finále. V něm dominovaly Vajgarské sirény, tedy posádka z Jindřichova Hradce, zatímco českobudějovické Nažrané dračice už snad opravdu byly nasycené, ne tak hladové po triumfu a spokojily se se stříbrem, když se vlastně hned od startu snažily jen marně dotáhnout bleskově vytvořený mírný náskok rivalek.

Po finálových jízdách zbylého dnešního startovního pole nastala dvouhodinová prodleva, během níž bylo připraveno jeviště pro večerní show. Ta odstartovala úderem osmé hodiny a přitáhla okamžitě pozornost všech přítomných. Už za rychle postupujícího soumraku nasedají u mola dvaadvacetičlenné týmy do lodí osvětlených na bocích, červeně, zeleně, modře či bíle. Někteří ze závodících družin umocňují vizuální efekt ještě fosforeskujícím náramkem na paži. Odplouvají pomalu k místu startu, které je rovněž slavnostně nasvíceno, pochopitelně barvami svítí i bójky vytyčující plavební dráhy. Je odstartováno, barevná světla kloužou i po hladině, protnutí cílové pásky signalizuje výtrysk barevných jisker nad hladinu. Úžasná podívaná. Za cílem posádky obracejí a vracejí se za skandovaného týmového pokřiku, potlesku a provolávání slávy fanoušky ke spoře osvětlenému molu, odkud mezitím najela ke startu další dvojice. Fotografování, natáčení videozáznamů, rozhovory, úsměvy, ale také nakumulovaná únava. Konečně odpočinek, pořádné jídlo, leckde masáž, doplňování tekutin... A po doplutí těch posledních se rozproudí opravdový karneval, nádherný happening v nepopsatelně krásné atmosféře táhnoucí se k půlnoci. Tu ohlašuje ohňostroj, který exploduje na oslavu vítězů i poražených, bez ohledu na rozdané medaile a diplomy však za statečný boj uznání zasloužili všichni ti odvážní drakobijci.

[Dračí loď](#) - Horní Cerekvev 5.9.2020 | Přemysl Hamerník, září 2020 | autor fotodokumentace neznámý

Jak jsem šel na výlov a co z toho zbylo

Po řadě dní pošmourných a plačtivých se konečně začal prodírat tou šedivou dekou rozprostřenou nad námi sluneční paprsek, snad i symbolický pro tuhle neutěšenou dobu koronavirovou. Ale dal jenom krátkou dopolední naději po cestě z Turovky do Hřibčic, k rybníku, jehož hráz měla být zase po nějakém čase dostaveníčkem většiny místních obyvatel, stejně jako mnoha příznivců rybaření, dobrého jídla i pití a společenské zábavy z blízkého i vzdálenějšího okolí. Akce byla díky vládním nařízením ořezána na dřev, konal se jen výlov samotný a prodej čerstvých ryb, na všechny ostatní fajnovosti musel ten, kdo přišel, bohužel zapomenout.

Jakýsi smutek charakterizoval již pohled na fotbalové hřiště na kraji obce. Michal odvážel zásoby koncem srpna připravené na podniky plánované do období babího léta, přátelský fotbálek starých gard a rozlučku se sezónou. Na nic z toho nedojde, otázkou je, zda se podaří alespoň začátkem prosince uspořádat v místním hostinci tradiční dokopnou, teď ale každopádně se musí přemístit zásoby kuřat z mrazáku a všechny ostatní potraviny a pochutiny, aby na nich posléze nezačali hodovat hlodavci stahující se z okolních zahrad, polí, luk a lesů. Co ale s dvěma soudky svijanského piva? Přijde snad vniveč? Ach, raději se neptat a po jejich osudu v budoucnu nepátrat.

Pusto, pusto kolem hlavní hřibčické silniční tepny, nikde ani človíčka. Jen sem tam osamělá postava hrabe listí či ryje kol stromku vzadu na parcele, všude nezvyklé ticho, není koho zdravít, není na koho se usmát. Kdyby to bylo po sedmé ráno, prosím, kdo by si nechtěl po pracovním týdnu chvilku přispat, ale je již o tři hodiny více. A u rybníka? Zdeněk Charvátů tam je, ale bez harmoniky, chlapi rybáři po kolena či po pás ve vodě, tloučou klacky do stále klesající hladiny vody, plaší ryby, jeden z naháněčů ještě bouchá holí do jednoho z člunů, ale to jsou snad krom pleskání kaprů a amurů s líný jediné zvuky, které jsou tu k slyšení. Jeden

stánek s kádí, přichází si ukáže, děvčata zaloví čeřenem, vyřknou cenu, inkasují peníze, poděkují a to je vše... Dění pozoruje pouze pár známých stojících mimo prostor vyznačený páskou, je to jak v detektivce, pozor, nevstupovat, všichni samozřejmě v rouškách, mluví se málo, nálada je povadlá. Kdeže je výskot dětí ráchajících se v předchozích letech vždy v bahýnku smrskávajícího se rybníka či ve strouze pod hrází, kde je zvuk sousedské kutálky vyhrávající lidovky a rybářské evergreeny, kam se vytratil šum lidských hovorů?

A hospoda zavřená, jen poutač upozorňuje na alespoň fungující „žravé a žíznivé okno“, na prstech ruky by však člověk asi spočítal, kdo k němu zajde a zakoupí něco k osamělé následné konzumaci na opuštěné zahrádce či doma. Od nepaměti právě hostinec býval v každé obci místem nejen veselí a zábavy, ale také bodem setkávání místních, předávání informací a zpráv, často i dějištěm důležitých rozhodnutí, obecních výnosů a usnesení, leckdy radnice jen potvrzovala zpětně to, k čemuž v hostinci ke shodě vlastně už se došlo. Ovšem teď tu panuje ticho.

Nekonají se vepřové hody, krk si letos uchrání martinská husa, sousedé ve Veselé museli pruty a rybářská nádobička zamknout zpátky do skříní, v Počátkách odvolali Václavské slavnosti, v Jindřichově Hradci dokonce s předstihem tradiční adventní trhy. A to prý bude hůř.

Ten sluneční paprsek už zase zmizel, vracím se silničkou lemovanou z obou stran smrkovým lesem, kterému dává zabrat kůrovec i těžká těžební technika, najednou je zas sychravo, lezavo, nevlídno. Ale po každé zimě nakonec přeci jen přijde jaro, příroda už to tak zařídila, tak nepropadejme smutku, depresi, rezignaci. Nepoddávejme se...

Přemysl Hamerník, 17.10.2020

Lavička

Bylo nebylo, tak ty pohádky většinou začínají. A jeden výjev málem pohádkový nás na jaře překvapil i v kopci nad Turovkou, ve směru severním mezi Bělou a Hřtřebčí. Co pamětníci vzpomínají, lavička tam nikdy nebyla, teď náhle po zimě je. Autor nechal na pohodlné opěradlo vyřít do dřeva: Ve vršku, 684 m n.m. Z těchto údajů je jasné, že výhled do kraje se skýtá odtud mimořádný. Roštejn, což si místní vybavují ze svých dětských let, už dávno vidět odtud není, ale horizont s resortem Svaté Kateřiny ano. Milý je pohled na druhou stranu k bělskému rybníčku, na severozápadě ubíhá silnička k Bělé, na východě a jihovýchodě se stále ještě vlní hladiny moří jehličnanů. Celá Turovka jak na dlaní a jak příjemně se tu sedí. Po cestě zpátky z lesa s košíkem hub, po srpnovém odpoledním koupání, při vycházce s pejskem, při obyčejném provětrávání se kdykoli během roku spojeném s pozorováním západu slunce. Vhodné místo i pro milenecká dostaveníčka. Krásná pohádka z Turovky sepsaná ve státní svátek 28.10.2020.

Přemysl Hamerník | foto Ondřej Hruška

Macrolepiota procera se zaradovala nejenom v sobotu 24.října

Proboha, co to zase je za jobovku ? Ne, fakt se nebojte, to není další neznámý virus mezi námi.

Podzim roku letošního, tedy dvacátého, byl většinou nádherný, počasí super a o tomto víkendu, po lehce zamračeném pátku, se sobota vydařila obzvláště. Teplé, slunce, velmi dramatické mraky, co více si houbař a fotograf mohou přát ? A že by šel někdo na houby na konci října ? Ale ano, i tací tady jsou, proč ne a navíc, když houbám počasí přeje .....

Takže jsme vyrazili a courali se a relaxovali, krása nesmírná. Žádné jiné houby vlastně už nerostou, je příliš pozdě, téměř úplně mimo houbařskou sezónu, do lesa nemá cenu chodit, ale po mezích a okrajích lesa se dá ledacos skvělého objevit. Les. No to je vám dost hrůza a další deprese na kvadrát. Však víte. O lese nelze už v okolí Turovky vůbec hovořit. Možná o jeho zbytcích či osamělých stromech, které to ale mají už stejně spočítáno. Zimu asi nepřežijí a ta má být podle místních znalců tuhá, s hromadami dlouho ležícího sněhu. Tak uvidíme. Pár slov o kůrovci a fotky z května 2019 jsou ve [Zpravodaji na www stránkách Turovky](#).

Ale zpět k mykologii. [Bedla vysoká \(Macrolepiota procera\)](#) je vynikající a velmi chutná jedlá houba, která roste v jehličnatých i listnatých lesích, v křovinách a mnohdy i na loukách. Bedly se nejvíce hodí k obalování a smažení jako řízky (ano, dali jsme si je, mňam mňam, viz fotky na další straně), jsou však použitelné i k běžné přípravě dušením nebo k sušení. Ještě neotevřené klobouky můžete naložit a nohy, které se jinak k jídlu nehodí, protože jsou příliš tuhé, rozemelete a usušíte na skvělé koření. Ovšem při sbírání pozor na záměnu s jinými jedovatými bedlami: bedlou zahradní, která roste na záhonech a kompostech, při naříznutí se zbarví do červena, a bedlou ostrošupinnou, tu byste ale asi nesebrali, protože nepříjemně páchne, je nahořklá a na klobouku má vztyčené šupiny.

Ondřej Hruška, 24. a 25.října 2020 | [fotky z podzimu zde](#)

PF 2021

Jako pozdrav a rozloučení v roce 2020 jsme zvolili klasický vánoční motiv, takový, který každému udělá radost a připomene mu tradiční, poetické vánoce v kruhu rodinném, klídek a pohodu, nějaké ty vánoční zvyky, koledy a samozřejmě! jen velmi střídmé pohoštění a mnoho jiných radostí, než jenom jídlo a pití.

Teď, jak jsme všichni dost odloučení, by se mohlo zdát, že v tom zoufalství domácího vězení bude jídlo a pití tím hlavním, čemu se budeme věnovat (i když je gastronomie určitě moc krásný koníček!), ale není tomu tak. Máme třeba knihy. A mnoho jiných zálib. Někdo čučí na telku, doufejme, že ne stále na zprávy o šířícím se covidu, protože to by byl adept na odvoz do psychiatrické léčebny. Někdo brouzdá po internetu a všechno hltá. Ale pozor. Nezapomeňte prosím, že na internet si prakticky kdokoli může napsat cokoli a tak si hlavně zachovejte chladnou hlavu a zdravý selský rozum. Nevěřte každé blbosti, co Vám někdo řekne nebo si někde přečtete. To vzniká tak, že někdo nezkušený na něco narazí a rozešle to na všechny své kontakty a řekne to všem okolo. Dále se to rychle šíří s komentářem „ale Máňa mi říkala, že .....“.

Takže krásné vánoce, milí naši čtenářové, opatrujte se, pevné zdraví přejeme Vám všem a to nejenom v roce 2021, k tomu Vám určitě přispěje i častá konzumace kurkumy, zůstaňte nám nakloněni a prosíme Vás velice: pomozte všem pivovarům! Hlavně těm malým. Jsou v nouzi a všechno pivo, které se uvařilo a které se nevytápí, protože hospody byly zavřené, se zkaží a tudíž ho prostě zlikvidují.

Nebyla by to škoda? Tak jdeme na to, ne? Mějte se co nejlépe a nezapomeňte:

PRO TROCHU SRANDY ŠEL BYCH SVĚTA KRAJ ! Vaše redakce

Noviny z Turovky. Redakce: Přemysl Hamerník a Ondřej Hruška, korektury Míša Brémová. Adresa redakce: Turovka 4, 393 01 Horní Cerekev. Kontakt: noviny@turovka.cz. Vychází nepravidelně v nákladu příležitostném pro rodiny a přátele členů redakce. Redakční rada má výhradní právo nezveřejnit příspěvky, které se jí nelíbí, které jsou nevhodné, nevkusné, které jsou škodlivé celkově a to zejména zdravému duševnímu životu. Anonymní články se nepublikují. Drby, klevety a pomluvy jsou nám odporné a proto je zásadně nezveřejňujeme. Autoři přijatých článků zodpovídají za jejich správnost včetně citací z jakýchkoli externích zdrojů informací. Veřejně přístupná elektronická podoba těchto novin existuje na stránkách www.turovka.cz. Žádná část obsahu těchto novin ve verzi tištěné ani ve verzi elektronické nesmí být využita k osobnímu obohacení, nesmí být kopírována, dále publikována natožpak rozšiřována v jakékoli podobě. Veškerá autorská práva jsou vyhrazena © 2014 - 2020 Redakce Novin z Turovky.